

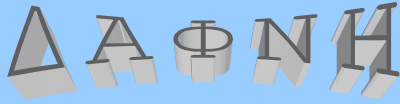
ΔΑΦΝΗ

Περιοδική έκδοση, προσφορά αγάπης στον τόπο που μας γέννησε. Έτος 4ο Φύλλο 8ο Ιούλιος 2002

Αφιέρωμα

Στους Έλληνες της Αμερικής

Περιοδική έκδοση, προσφορά
αγάπης στον τόπο που μας γέννησε.

*

Έτος 4ο
Αριθμός φύλλου 8
Ιούλιος 2002

*

Ιδιοκτησία:
«Περιοδικό Δάφνη»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρία.

*

Υπεύθυνος έκδοσης
σύνταξη, σελιδοποίηση,
εκτύπωση και επικοινωνία,

Βαγγέλης Ρουφάκης
Δαφνώνας, Χίος 82100

*

Τηλέφωνο-Φαξ
(02710) 78-353

Κινητό
0945 871187

*

www.dafninet.gr
E-mail
info@dafninet.gr
vroufak@otenet.gr

*

ISSN: 1108-9016

*

Διανέμεται δωρεάν στα μέλη, τους
φίλους και τους χορηγούς της
«Δάφνης» σ' όλο τον κόσμο.

*

Γραφτείτε σήμερα
Μέλη, Φίλοι, ή Χορηγοί
στη «Δάφνη»

*

Εξώφυλλο: Έλλης Ίσλαντ
Το νησάκι που οι μετανάστες
παιρνούσαν από έλεγχο για να τους
επιτραπεί ή όχι η παραμονή στις
Η.Π.Α.

Φωτο: Βιβλιοθήκη του Κογκρέσου

*

Οπισθόφυλλο:
Η «Πλάκα» της οδού Χίου
(διαβάστε στη σελίδα 9)
Φωτο: Νίκου Παπαγιαννάκη

*

Έλληνες της Αμερικής

Έλληνες ξενητεμένοι
όλοι ενώστε τις ψυχές
με ομόνοια και πίστη
εις τις δύσκολες στιγμές.

Η Ελλάδα με αγάπη
πάντοτε μας καρτερεί
στη θερμή την αγκαλιά της
όλους να μας ξαναδεί.

Σεις παιδιά της σκορπισμένα
εις τον κόσμο μακριά
στερηθήκατε πατρίδα
μ' όλα της τα αγαθά.

Αγαθά πολλά χαρίζει
η μεγάλη Αμερική
μα σαν την Ελλάδα χώρα
άλλη δεν θα βρης στη γη.

Η Ελλάδα είναι μάνα
που ποτέ δεν μας ξεχνά
κι έχει στην καρδιά της πίκρα
που μας νοιώθει μακριά.

Αγγελική Ρουφάκη
Διευθύντρια Ελληνικών στο σχολείο
Τιμίου Σταυρού Μπρούκλιν Ν. Υ.

Βοηθήστε μας!

Γραφτείτε σήμερα Μέλη, Φίλοι ή Χορηγοί στη Δάφνη. Ενισχύστε μας οικονομικά για να συνεχίσουμε την προσπάθεια που πριν τέσσερα περίπου χρόνια ξεκινήσαμε και συνεχίζουμε με επιτυχία ανιδιοτελώς.

Είναι αδύνατο να συνεχίσουμε με ίδια έξοδα.

Βοηθήστε μας να προβάλλουμε την Πατρίδα, το Νησί και τα Χωριά μας σ' όλο τον κόσμο.

Μέλη: 25 € ή 30 \$ το χρόνο

Φίλοι: 100 € ή 100 \$ το χρόνο

Χορηγοί: 200 € ή 200 \$ το χρόνο

Τα Μέλη, οι Φίλοι και οι Χορηγοί έχουν τα ανάλογα ανταλλάγματα. Για περισσότερες πληροφορίες επισκεφθείτε τις ιστοσελίδες της «Δάφνης» στη διεύθυνση:

www.dafninet.gr

Ευχαριστούμε όσους μας βοήθησαν μέχρι σήμερα.

Ένα ταξίδι στην Αμερική

Ένα ταξίδι στην Αμερική έχει οπωσδήποτε ενδιαφέρον για τον «ευτυχή θνητό» που μπορεί να το πραγματοποιήσει. Όταν όμως έχεις ζήσει εκεί 20 χρόνια τα καλλίτερα της ζωής σου (και δεν έχεις πάει ξανά για 7 χρόνια), αποκτά ιδιαίτερη σημασία.

Τον Μάρτη του 1995 που επέστρεψα «για καλά» στην Ελλάδα, άφησα πίσω μου συγγενείς και φίλους, γνωστούς και συνεργάτες, πλήθος αναμνήσεων και τους Έλληνες της Αμερικής που όλα αυτά τα χρόνια αποτελούσαν τον κοντινό μου περίγυρο. Άφησα επίσης τον μοναδικό μου αδελφό Παντελή, τη γυναίκα του Αμαλία και τη μονάκριβη κόρη τους Ευτυχία (έχει το όνομα της μακαρίτισσας της μάνας μου και... καταλαβαίνετε). Η τελευταία εν τω μεταξύ παντρεύτηκε το Σπύρο Δενδρινό κι απέκτησαν ένα χαριτωμένο κοριτσάκι τη Μαριάννα, της οποίας η βάφτιση ήταν η «δικαιολογία» γι' αυτό μου το ταξίδι, που κράτησε πάνω από τρεις μήνες και συνετέλεσε στην καθυστέρηση της έκδοσης αυτού του φύλλου του Περιοδικού μας.

Από την πρώτη στιγμή που πάτησα αμερικανικό έδαφος πολλές οι συγκινήσεις.

Η υποδοχή που μου επεφύλαξαν συγγενείς και φίλοι, εντυπωσιακή. Μέχρι την τελευταία στιγμή που χανόμουν στο βάθος του διαδρόμου για το ταξίδι της επιστροφής, κάθε στιγμή γεμάτη. Κάθε μέρα και κάτι καινούργιο.

Μια σύντομη αναφορά θα κάνω, σε γεγονότα που με συγκίνησαν, που έχουν σχέση με τους Χιώτες και γενικότερα με τους Έλληνες της Αμερικής, στους οποίους και είναι αφιερωμένο αυτό το φύλλο της «Δάφνης».

Θα κινηθούμε γενικά γύρω από θέματα που αφορούν τον Έλληνα μετανάστη που άφησε τον τόπο του και ξεπερνώντας τις τόσες δυσκολίες κατάφερε να προοδεύσει και να ανεβεί όσο καμιά άλλη μειονότητα. Σήμερα οι Έλληνες της Αμερικής είναι πρώτοι σε μόρφωση και δεύτεροι σε πλούτο!

Στις λίγες σελίδες του περιοδικού μας είναι βέβαια αδύνατο να καλύψουμε πλήρως όσα θα θέλαμε (ιστορία, λαογραφία, κομμάτια απ' τη ζωή των ανθρώπων μας). Μα τα λίγα αυτά γράφονται μ' αγάπη και είναι οφειλή στ' αδελφια μας που ζουν εκεί κι αγωνίζονται να κρατήσουν γλώσσα, θρησκεία, ήθη, έθιμα, και την αξιοζήλευτη Ελληνική οικογένεια. Με τους αγώνες τους πάντοτε επηρεάζουν την κοινή γνώμη και δεν είναι λίγες οι φορές που κατάφεραν να «φρενάρουν» την Αμερικανική εξωτερική πολιτική που δεν ταυτίζεται πάντοτε με τα ελληνικά συμφέροντα. Είναι λοιπόν άδικο κάποιος «ελαφρά τη καρδία» να τους ονο-

Μαριάννα Δενδρινού, η «δικαιολογία» του ταξιδιού

μάζουν «Αμερικανάκια», παραγνωρίζοντας ή και αγνοώντας την προσφορά τους. Γιατί όσο κι αν κάποιες φορές δεν συμφωνούμε με τον τρόπο που εκείνοι αγαπούν την Ελλάδα, σας βεβαιώ εγώ που έζησα μαζί τους 20 χρόνια, ότι την αγαπούν πάρα πολύ.

Και το επίσημο ελληνικό κράτος πρέπει επιτέλους να σκύψει με περισσότερη στοργή πάνω στα προβλήματα της Ομογένειας και να προχωρήσει στη λύση τους όχι με βήματα χελώνας, μα ταχύτατα, πριν είναι πολύ αργά.

Δεν πιστεύω να σας κούρασα από τώρα. Υπομονή! ακολουθούν πολλές σελίδες...

Βαγγέλης Ρουφάκης

Οι πρώτες μέρες

Κουραστικό το ταξίδι όταν ξυπνάς στη Χίο από τα ξημερώματα και φτάνεις στη Νέα Υόρκη περασμένα μεσάνυχτα.

Για μένα που θα έμενα στο σπίτι του αδελφού μου στη Βηθλεέμ (Bethlehem) της Πενσυλβανίας, είχε ακόμα δύομισι ως τρεις ώρες ταξίδι με αυτοκίνητο. Ποιος όμως καταλαβαίνει κούραση όταν βρεθεί με δικούς του ανθρώπους;

Οι πρώτες μέρες αφιερωμένες στην οικογένεια και φίλους που χρόνια είχαμε να βρεθούμε. Προτεραιότητα επίσης είχε η ανανέωση της άδειας οδήγησης και η εξασφάλιση αυτοκινήτου για το πήγαινε-έλα στη Νέα Υόρκη που είναι η καρδιά του Ελληνισμού και είχα ζήσει 15 χρόνια.

Το «σαραβαλάκι»

Γρήγορα λύθηκε το πρόβλημα αγοράζοντας ένα «σαραβαλάκι» που ομολογώ τα κατάφερε θαυμάσια κι ας πλήρωσα για την αγορά του μόνο 350 δολάρια.

Πρώτο ταξίδι «εκτός έδρας» στις 28-2 στη Νέα Υόρκη (Αστόρια) για τη συνεδρίαση της Χιακής Ομοσπονδίας. Μιας Ομοσπονδίας που με εξέπληξε με τον τρόπο λειτουργίας της και το πολυδιάστατο έργο που επιτελεί. Ο πρόεδρος κος Γεώργιος Μαλαφής, το διοικητικό συμβούλιο, καθώς και όλοι οι αντιπρόσωποι, με δέχτηκαν με αγάπη και τους ευχαριστώ. Ευχαριστώ επίσης τον τέως πρόεδρο του Πολιτιστικού τμήματος της Ομοσπονδίας κ. Νίκο Παπαγιαννάκη και νυν κ. Ηρακλή Καρνουπάκη για την συνεργασία τους.

Εδώ θέλω να σημειώσω ότι εκτός από τους 4 μόνιμους και τους 3 αναπληρωματικούς αντιπροσώπους, του Συλλόγου Δαφνουσίων Αμερικής, συμμετέχουν στο Δ.Σ. της Ομοσπονδίας οι Δαφνούσοι Σταύρος Ιωαν. Χαβιάρας ως Εκτελεστικός Αντιπρόεδρος και Γιάννης Κυρ. Στουπάκης ως Ταμίας.

Σχέδιο του Πολιτιστικού Κέντρου της Χιακής Ομοσπονδίας στην Αστόρια της Νέας Υόρκης

Ήταν η πρώτη συνεδρίαση που παρακολούθησα και ειλικρινά παρά τις διαφορετικές απόψεις που ακούστηκαν, εντυπωσιάστηκα από την τάξη και τη δημιουργική διάθεση όλων. Η συνεδρίαση (κι αυτό ίσως είναι το μόνο αρνητικό) κράτησε πέραν του μεσονυκτίου.

Η Βάφτιση

Ήσυχια πέρασαν οι μέρες ως τις 9 του Μάρτη που ήταν η βάφτιση της μικρής Μαριάννας.

Το μυστήριο έγινε στον Ι. Ναό Αγίου Νικολάου Bethlehem, που είναι μια μεγάλη και ωραία εκκλησία με κοινοτικό κέντρο και σχολείο, έργο των Ελλήνων κατοίκων της περιοχής.

Ανάδοχοι η Ευδοξία Δ. Μουτάφη από τη Χίο και ο Νίκος Χ. Αθανασίου από τη Θήβα.

Πολλοί συγγενείς και φίλοι γέμισαν στην κυριολεξία την εκκλησία και δεν ήταν λίγοι που είχαν έλθει από τη Νέα Υόρκη διανύοντας απόσταση 150 χιλιομέτρων.

Αργότερα έγινε γλέντι τρικούμπερτο, στο Ελληνικό (Χιώτικο) εστιατόριο Mountain View Chalet στη Νέα Ιερσέη, που κράτησε μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες κι όλοι έφυγαν ευχαριστημένοι.

Το κοινοτικό συγκρότημα του Αγίου Νικολάου Bethlehem Ι. Ναός, σχολείο, αίθουσα εκδηλώσεων

Πάσχα

Μπορεί τα Χριστούγεννα να είναι πιο όμορφα και πιο πλούσια στην Αμερική. Το Πάσχα όμως στην Ελλάδα είναι κατά κοινή ομολογία ωραιότερο. Μα οι συμπατριώτες μας της Αμερικής που συνήθως έρχονται καλοκαίρι στην Πατρίδα, έχουν κανει...Ελλάδα τον τόπο που η μοίρα τους έταξε να ζουν.

Αφού φτειάζουν τα γλυκά και τα τσουρέκια τους, βάζουν τα αυγά και γενικά προετοιμαστούν για το Πασχαλινό τραπέζι, δεν παραλείπουν να πάνε στην εκκλησία.

Μεγάλη Εβδομάδα. Κατάνυξη, προσευχή, νοσταλγία. Οι Επιτάφιοι στολισμένοι ο ένας καλλίτερα απ' τον άλλο. Και την νύκτα στην Ανάσταση δε μπορείς να πιστέψεις ότι έχει τόσους Έλληνες η κάθε κοινότητα. Μια-δυ φορές το χρόνο καταφέρνουν να μαζευτούν όλοι.

Ανάσταση στον Άγιο Νικόλα

Μεγάλη Πέμπτη γύρισα από τη Νέα Υόρκη (είχα παρακολουθήσει μια ακόμα συνεδρίαση της Ομοσπονδίας) που είχα πάει για λίγες μέρες και παρακολούθησα τις Ιερές Ακολουθίες στον Άγιο Νικόλα Bethlehem. Αναμνήσεις από μια άλλη εποχή ξύπνησαν και όταν μετά το «Χριστός Ανέστη» άρχισαν οι αγκαλιές και τα φιλιά με τις ευχές, μόνο το σκοτάδι μπορούσε να κρύψει τα δάκρυα συγκίνησης που κυλούσαν.

Ανήμερα του Πάσχα καλεσμένοι του Πέτρου με καλή παρέα, αρνί στη σούβλα, πολλά φαγητά και ποτά, όπως τότε...

Ευχαριστώ Πέτρο, ευχαριστώ Κλειώ, ευχαριστώ παιδιά. Ίσως να μην καταλάβατε τι μου χαρίσατε. Θα περιμένω με λαχτάρα να ξαναζήσουμε μαζί μια τέτοια μέρα.

Αργά το απόγευμα επισκέφθηκα τον Γιάννη στο αγρόκτημά του λίγα χιλιόμετρα από την πόλη.

Πολλοί φίλοι συγκεντρωμένοι κι εκεί βοήθησαν να τελειώσει η μέρα «Αναστάσιμα».

Πάσχα 1985 στο Bethlehem. Η γιαγιά Ευτυχία κι ο καλός φίλος Γιάννης (μπροστά της) δεν είναι πια μαζί μας

Στο Σύλλογο Δαφνουσίων

Το επόμενο Σάββατο βρέθηκα ξανά στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης για τη συνεδρίαση του Συλλόγου Δαφνουσίων Αμερικής.

Σηκώνοντας μερικές τσάντες βιβλία και περιοδικά μπήκα στην καινούργια αίθουσα στο ισόγειο του ιδιόκτητου σπιτιού κι έμεινα «με το στόμα ανοικτό» από την ομορφιά της νέας αίθουσας. (Παλιά, χρησιμοποιούσαμε τον πρώτο όροφο γιατί το ισόγειο ήταν νοικιασμένο). Μπράβο!

Μετά την ανάγνωση των πρακτικών της περασμένης συνεδρίασης, το καλωσόρισμα (ευχαριστώ παιδιά) και το μικρό δικό μου χαιρετισμό, η συνεδρίαση συνεχίστηκε κανονικά. Ήταν η τελευταία με το υπάρχον Δ. Σ. αφού στην επόμενη συνεδρίαση είχαμε εκλογές για την ανάδειξη νέου (με τις εκλογές θα ασχοληθούμε σε άλλη σελίδα). Παρ' ότι ήταν η τελευταία συνεδρίαση, έγινε πρόταση για οικονομική ενίσχυση στο Περιοδικό μας (ξανά ευχαριστώ).

Με τον νεοεκλεγέντα πρόεδρο Γιάννη Μισιριώτη (πρώτο) και τον απερχόμενο Νίκο Μισιριώτη (τελευταίο)

Η Παρέλαση

Όταν μικρός πήγαινα στις παρελάσεις της Χίου συνήθως και μια φορά που έτυχε να είμαι στην Αθήνα, η καρδιά κι η ψυχή μου πλημμύριζαν από συναισθήματα που το παιδικό μου μυαλό δεν είχε τη δύναμη να ξεχωρίσει. Τα χρόνια περνούσαν και μεγαλώνοντας, τα συναισθήματα αυτά άρχισαν σιγά-σιγά λόγω ηλικίας να συμμαζεύονται. Μα όταν βρέθηκα για πρώτη φορά στην παρέλαση για την 25η Μαρτίου στη Νέα Υόρκη και είδα την 5η λεωφόρο πνιγμένη στις γαλανόλευκες, ένας λυγμός ανέβηκε να με πνίξει. Κατάφερα βέβαια να τον πνίξω εγώ κι από τότε κάθε χρόνο φρόντιζα να είμαι παρών και να απολαμβάνω με Εθνική υπερηφάνεια το θέαμα που όντως είναι καταπληκτικό.

Πως μπορούσα λοιπόν στις 14 του Απρίλη να σκεφτώ τα 150 χιλιόμετρα που με χώριζαν από τη Νέα Υόρκη και να χάσω το καταπληκτικό αυτό Ελληνικό πανηγύρι που το είχα στερηθεί τα τελευταία 8 χρόνια. Από το προηγούμενο βράδυ βρέθηκα στο Μπρούκλιν, κοιμήθηκα στο ξάδελφο το Μανώλη (ως συνήθως) και την επομένη, ξεκινήσαμε μαζί για το Manhattan και την ώρα που ξεκινούσε η Παρέλαση, είμαστε εκεί παρά τον ποδαρόδρομο που τραβήξαμε αφού όλα τα πάρκινγκ δημόσια και ιδιωτικά ήταν γεμάτα από νωρίς.

Για πολλές ώρες μείναμε εκεί χειροκροτώντας, καμαρώνοντας και...δακρύνοντας ενίοτε.

Τι καμάρι! Τι λεβεντιά!

Η οργανωμένη ομογένεια με τον Κλήρο, τους Έλληνες και φιλέλληνες πολιτικούς, τους Συλλόγους, τα παιδιά μας απ' τα σχολεία μας όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης, οι επιχειρηματίες μας, και ο λαός, ο λαός μας που γέμιζε τα πεζοδρόμια της Αμερικανικής μεγαλούπολης σε δεκάδες τετράγωνα, στέλλοντας με τον ειρηνικό αυτό τρόπο μηνύματα προς κάθε κατεύθυνση.

Και οι Αμερικανοί που συμμετέχουν στην παρέλαση ή που απλώς την παρακολουθούν, χαμογελούν με κατανόηση.

Μετά το τέλος της Παρέλασης, πήγαμε στην Αστόρια στο Χιώτικο Σπίτι (έτσι λέμε το Πολιτιστικό Κέντρο της Χιακής Ομοσπονδίας) όπου εκτός από το πλούσιο δείπνο που παρέθεσαν σε όσους παρά την κόπωση ήλθαν στην εκδήλωση, παρακολουθήσαμε την επίκαιρη ομιλία της Διευθύντριας Ελληνικών στο σχολείο του Τιμίου Σταυρού Μπρουκλιν κας Αγγελικής Ρουφάκη (που πρόσφατα βραβεύθηκε για την προσφορά της στον Ελληνισμό) και ακολούθησε

Οι Τσολιάδες της Προεδρικής Φρουράς στην παρέλαση

Το άρμα της Χιακής Ομοσπονδίας

Με τον κο Νίκο Παπαγιαννάκη τέως Πρόεδρο Πολιτιστικού της Χιακής Ομοσπονδίας και καλό συνεργάτη και φίλο

Η Δασκάλα κα Αγγελική Ρουφάκη ομιλεί και ο Πρόεδρος της Ομοσπονδίας κος Γεώργιος Μαλαφής ακούει ευχαριστημένος

Στο Μνημόσυνο

Με τον Αρχιμανδρίτη Δαμασκηνό, τον Πολιτειακό Βουλευτή Ν. Υ. κ. Μ. Μυρόνη και Προέδρους του Συλλόγου

Ανάμεσα σε Δαφνούσαινες

Ανάμεσα σε Δαφνούσους

προβολή ντοκιμαντέρ με Χιώτικα θέματα που προκάλεσε συγκίνηση και νοσταλγία.

Αφού ήπιαμε και τον καφέ μας με τα νόστιμα γλυκά που άφθονα προσφέρθηκαν σε όλους, κουρασμένοι μα γεμάτοι κι ευχαριστημένοι πήγαμε για ανάπαυση.

Το Μνημόσυνο

Τελευταίο μου ταξίδι στη Νέα Υόρκη, το Σάββατο 18 Μαΐου. Η άλλη μέρα (Κυριακή 19 Μαΐου) ήταν πολύ γεμάτη και από τις ωραιότερες του ταξιδιού που σας περιγράψω.

Όπως κάθε χρόνο έτσι και φέτος ο Σύλλογος Δαφνουσίων Αμερικής τέλεσε μνημόσυνο στην εκκλησία της Κοίμησης Της Θεοτόκου για τους απανταχού θανόντες Δαφνουσίους.

Η κοινότητα της Κοίμησης από παλιά στηρίζοταν και κατά καιρούς διοικήθηκε από Χιώτες.

Από το 1986 μέχρι σήμερα την έχουν υπηρετήσει οι Πρόεδροι Σταύρος Χαβιάρας για 5 διετίες και ο σημερινός Πρόεδρος Νίκος Λεονάρδος από την αρχή του 2002 (κι οι δυο από το Δαφνώνα).

Από νωρίς η εκκλησία είχε γεμίσει από Δαφνούσους, Χιώτες και φίλους τους.

Εγώ είχα την τιμή να συνοδεύω την Διευθύντρια των Ελληνικών στο σχολείο της κοινότητας του Τιμίου Σταυρού Μπρούκλιν κυρία Αγγελική Ρουφάκη (σύζυγο του πρώτου μου εξαδέλφου Μανώλη Ρουφάκη), ως αργά το βράδυ αφού μετά πήγαμε στο Χιώτικο σπίτι για μια εκδήλωση που θα περιγράψω παρακάτω.

Μετά το τέλος του μνημόσυνου έγινε το καθιερωμένο κέρασμα στην αίθουσα εκδηλώσεων της Κοινότητας και είχα την ευκαιρία να μιλήσω με τους ανθρώπους μας οι οποίοι όπως δείχνουν και οι φωτογραφίες ήταν αρκετοί.

Εδώ θέλω να σχολιάσω και κάτι που πολύ συζητήθηκε κατά την παραμονή μου στην Αμερική.

Η συνένωση των σχολείων των δυο κοινοτήτων Κοιμήσεως της Θεοτόκου και Τιμίου Σταυρού του Μπρούκλιν. Στην κίνηση αυτή πρωτοστατούν Χιώτες (όχι μόνο) και εύχομαι ολόψυχα να πετύχουν για το καλό της Ομογένειας, για το καλό των παιδιών μας.

Ελπίζω οι μικροδιαφορές να παραμεριστούν (ίσως τώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές να έχουν ήδη παραμεριστεί και να γιορτάσουμε από τη νέα σχολική περίοδο την ένωση).

Το απόγευμα ένα καλό τραπέζι στην Αστόρια με ελληνικό κρασί, ήταν ότι καλύτερο. Λίγη ξεκούραση απολαμβάνοντας καφεδάκι και κατόπιν στο Χιώτικο Σπίτι...

Ρωμανός ο Μελωδός

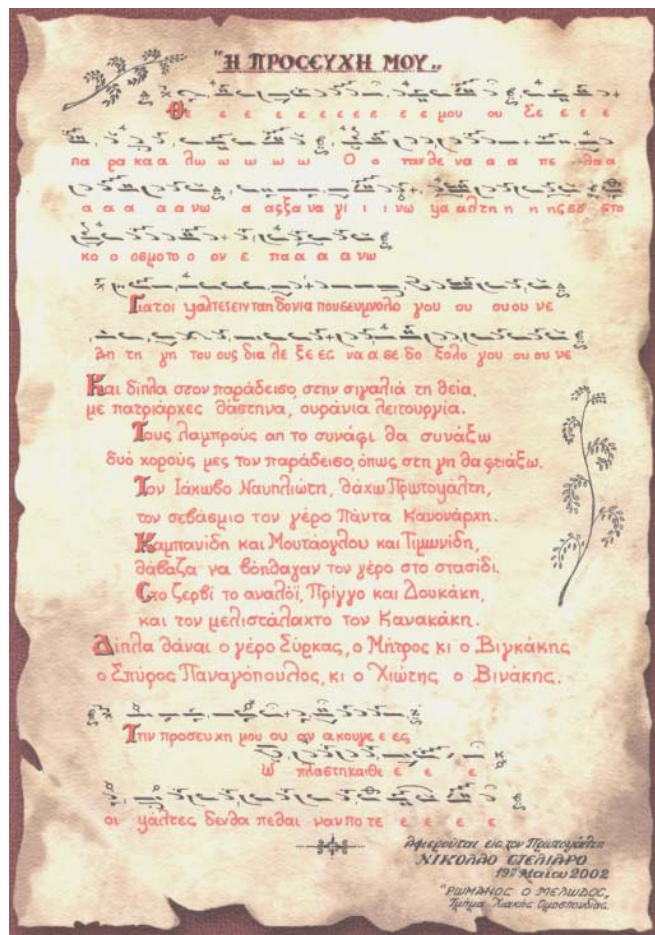
Απ' ότι είχα μάθει σε παλαιότερη επίσκεψή μου στην Ομοσπονδία, ο Χιώτης γιατρός Νίκος Ισ. Ράλλης που είναι πολύ καλός ψάλτης και μουσικοδιδάσκαλος, σε συνεργασία με άλλους ιεροψάλτες, ίδρυσαν το «Τμήμα Προώθησης της Βυζαντινής και Παραδοσιακής Μουσικής Ρωμανός ο Μελωδός» της Χιακής Ομοσπονδίας. Από καιρό επίσης είχα υποσχεθεί πως αν βρισκόμουν ακόμα στην Αμερική την ημέρα της εκδήλωσης θα πήγαινα οπωσδήποτε και δε ξέχασα αυτή μου την υπόσχεση, ας ήταν λίγες μέρες πριν την επιστροφή μου στην Πατρίδα. Εκτός από την «γνωριμία» του νέου τμήματος και τους ωραίους ψαλμούς και τραγούδια που μας παρουσίασαν, βράβευσαν τον Χιώτη Άρχοντα Πρωτοψάλτη Νίκο Στέλιορο πασίγνωστο στη Χίο και τη Νέα Υόρκη και όχι μόνο. Η αίθουσα εκδηλώσεων ήταν γεμάτη κόσμο και δεν έλειπαν οι αρχιερείς και οι ιερείς που ήλθαν να τιμήσουν την εκδήλωση και τον κ. Στέλιορο. Πολλοί μίλησαν για το έργο μα και για το ακέραιο του χαρακτήρα του τιμωμένου. Ο πρόεδρος του Ρωμανού του Μελωδού κ. Νίκος Ράλλης του παρέδωσε αναμνηστική πλάκα και κομμάτι παπύρου με γραμμένη την προσευχή του ψάλτη την οποία είχε προ ολίγου ψάλλει ο κ. Ράλλης μόνος του και καταχειροκροτήθηκε.

Ο γιατρός Νίκος Ράλλης παραδίδει στον κ. Νίκο Στέλιορο αναμνηστική πλάκα

Καταχειροκροτήθηκαν και όλα τα μέλη του Ρωμανού του μελωδού για την ωραία παρουσία του προγράμματος, καθώς και οι μουσικοί που τους συνόδευαν.

Ο κ. Στέλιορος κατασυγκινημένος αντιφώνησε με «λίγα λόγια και καλά» τους ομιλητές και δέχτηκε τα συγχαρητήρια των παρευρισκόμενων. Το πρόγραμμα παρουσίασε ο κ. Γ. Αλμυρούδης. Μοιράστηκε αναμνηστικό λεύκωμα. Κατόπιν προσφέρθηκαν καφές και γλυκά.

Η Προσευχή του ψάλτη

Αργοναυτική

Ο τόπος μας δεν είχε τίποτες πια για μας.
Τι κάναμε τα δάκρμά μας θάλασσα,
τους καημούς μας καΐκια
και γι' άλλα πέλαγα κινήσαμε.

Αδιάκοπη αναζήτηση, μακρινό ταξίδι.
Σύγχρονα όλοι φιλούσαμε τα γόνατά μας
κι οι ροζιασμένες παλάμες μας όργωναν θάλασσες.
Δε θυμόμαστε τίποτες πια
(γονείς, φамίλια, σπίτι,
του νόστου τη μέρα)
σκεπτόμαστε το παν: το χρυσόμαλλο δέρας.
Τις συμπληγάδες θα τις διαβαίναμε
έτσι κι αλλιώς.

Κι αφού πατήσαμε στη γη,
σκοτώσαμε το θεριό,
νικήσαμε τη δίκια εκδίκηση,
τότες αφήσαμε την Αργώ στον Αίοιο
κι ολόγυρα σταθήκαμε κοιτάζοντας το δέρας.
Σωπαίναμε ρωτώντας...

Άξιζε τάχα μια Αργοναυτική Εκστρατεία;

Γέλυκας

(Από τη στήλη του Γ. Διλιμπόη «Πνευματική Χίος»
Χιακοί Αντίλαλοι τεύχος 56, Β' 15ήμερο Μαρτίου 1973)

Η «Πλάκα»

Στο οπισθόφυλλο του Περιοδικού μας και πως ονομάστηκε η οδός Χίου της πόλης Ροτσέστερ της Πολιτείας της Νέας Υόρκης

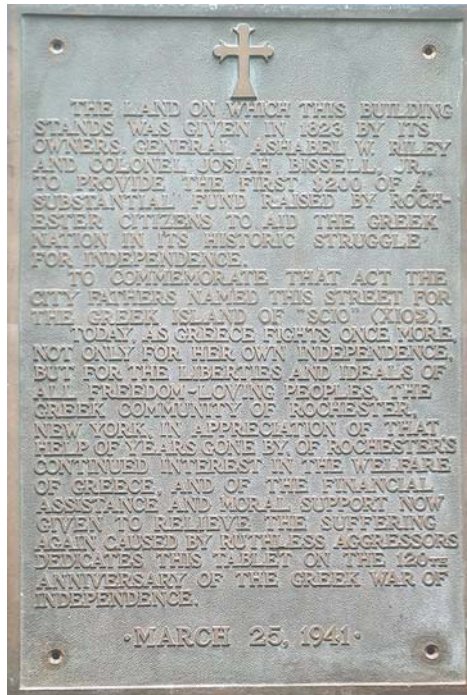
Η Ελληνική Επανάσταση του 1821 προκάλεσε μεγάλη συγκίνηση στους φιλέλληνες των Ηνωμένων Πολιτειών γενικά και του Rochester, NY και τις γύρω περιοχές ιδιαίτερα. Εκδηλώθηκε μάλιστα ενθουσιωδέστατα και πρακτικότετα με την συγκέντρωση χρημάτων και την αποστολή εθελοντικού σώματος από τον συνταγματάρχη Nathaniel Rochester για συμπαράσταση στους αγωνιζόμενους Έλληνες.

Αλλά αλγινή εντύπωση προκάλεσαν στο Rochester όπως και σε όλο τον τότε πολιτισμένο κόσμο οι θηριωδίες των Τούρκων και ιδιαίτερα η Μεγάλη Σφαγή της Χίου που έγινε αφορμή να δοθεί το όνομα του νησιού σε μια κεντρική οδό της πόλης.

Το 1823 ο στρατηγός Ashabel W. Riley και ο συνταγματάρχης Josiah Bissell, Jr. ανέλαβαν την διεξαγωγή έρανου για να βοηθήσουν τους αγωνιζόμενους Έλληνες. Κάνοντας οι ίδιοι την αρχή πρόσφεραν ένα γωνιακό οικόπεδο σε ένα από τους πιο κεντρικούς δρόμους του Rochester αξίας τότε 200 δολαρίων. Ο έρανος συνολικά απέδωσε το αρκετά σημαντικό ποσό για την εποχή εκείνη των 1500 δολαρίων.

Τον ίδιο χρόνο το Δημοτικό Συμβούλιο του Rochester για να τιμήσει τα θύματα της Σφαγής της Χίου έδωσε το όνομα του νησιού σε κεντρικό δρόμο που περνά μέσα από το δωρηθέν ιστορικό οικόπεδο και έγινε η αιτία να αρχίσει ο έρανος. Στις 25 Μαρτίου 1941 όταν η Ελλάδα και πάλι αγωνιζόταν για την ελευθερία της εναντίον των δυνάμεων του Άξονος, η Ελληνική Κοινότητα του Rochester εόρτασε την 120η επέτειο της Ελληνικής Επανάστασης και τοποθέτησε αναμνηστική πλάκα σε μεγαλοπρεπές κτίριο που είχε εν τω μεταξύ κτιστεί επί του ιστορικού οικόπεδου της οδού Χίου.

Το κτίριο κατεδαφίστηκε πριν από μερικά χρόνια αλλά διασώθηκε η παρακείμενη αναμνηστική πλάκα.

«THE LAND ON WHICH THIS BUILDING STANDS WAS GIVEN IN 1823 BY ITS OWNERS, GENERAL ASHABEL W. RILEY AND COLONEL JOSIAHBISSELL, JR. TO PROVIDE THE FIRST \$ 200 OF A SUBSTANTIAL FUND RAISED BY ROCHESTER CITIZENS TO AID THE GREEK NATION IN ITS HISTORIC STRUGGLE FOR INDEPENDENCE.

TO COMMEMORATE THAT ACT THE CITY FATHERS NAMED THIS STREET FOR THE GREEK ISLAND OF "SCIO" (XIOS). TODAY AS GREEK FIGHTS ONCE MORE NOT ONLY FOR HER OWN INDEPENDENCE, BUT FOR THE LIBERTIES AND IDEALS OF ALL FREEDOM-LOVING PEOPLES, THE GREEK COMMUNITY OF ROCHESTER, NEW YORK, IN APRECIATION OF THAT HELP OF YERS GONE BY, OF ROCHESTER'S CONTINUED INTREST IN THE WELFARE OF GREECE AND OF THE FINANCIAL ASSISTANCE AND MORAL SUPPORT NOW GIVEN TO RELIEVE THE SUFFERING AGAIN GAUSED BY RUTHLESS AGGRESSORS DEDICATES THIS TABLET ON THE 120TH ANNIVERSARY GREEK OF THE GREEK WAR OF INDEPENDENCE».

MARCH 25, 1941

*

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Το οικόπεδο στο οποίο αυτό το κτίσμα στέκει, πουλήθηκε το 1823 από τους ιδιοκτήτες του στρατηγού ASHABEL W. RILEY και συνταγματάρχη JOSIAH BISSELL JR. για να καταθέσουν τα πρώτα 200 δολάρια στον έρανο που έκαναν οι κάτοικοι του Ροτσέστερ για να ενισχύσουν το Ελληνικό Έθνος στον ιστορικό αγώνα για την ανεξαρτησία του.

Για να θυμόμαστε το γεγονός αυτό, οι πατέρες της πόλης (Δημοτικό Συμβούλιο) έδωσαν στο δρόμο αυτό το όνομα του Ελληνικού νησιού της Χίου (Χίος).

Σήμερα που η Ελλάδα πολεμά για μια ακόμη φορά όχι μόνο για τη δική της ανεξαρτησία αλλά για την ελευθερία και τα ιδεώδη όλων των λαών που την αγαπούν, η Ελληνική κοινότητα του Ροτσέστερ Νέας Υόρκης, σε αναγνώριση της βοήθειας στα χρόνια που πέρασαν και το συνεχιζόμενο ενδιαφέρον για συμπαράσταση στην Ελλάδα, την οικονομική και όχι μόνο βοήθεια που τώρα προσφέρουν ξανά στους χειμαζόμενους Έλληνες, βάζουν αυτή την Πλάκα στην 120η επέτειο του πολέμου για την Ελληνική ανεξαρτησία.

Εμ. Κασσώτης

ΜΑΡΤΙΟΥ 25, 1941

Οι Χιώτες στην Αμερική πριν το 1900

Προδημοσίευση από το βιβλίο «Μετανάστες» του Δημ. Μελαχροινούδη

Αναμφισβήτητα οι πρώτοι Έλληνες μετανάστες στην Αμερική ήταν ναυτικοί, οι οποίοι εγκατέλειψαν το πλοίο τους. Γοητευμένοι από το λωτό της απέραντης παρθένας γης και καταφύγιο ταυτόχρονα, έρριξαν για πάντα άγκυρα στο αραξοβόλι της νέας πατρίδας. Εκεί γνωστοί μόνο σα Γραικοί, συμπλήρωσαν τον κύκλο της ζωής τους κι ο χρόνος φρόντισε να σβήσει από τη μνήμη των απογόνων τους τον τόπο της αρχικής καταγωγής τους. Οι σύντροφοι όμως αυτών των ναυτικών που γύρισαν στη βάση τους, διηγήθηκαν το πέρασμα της μεγάλης θάλασσας, για να το επαναλάβουν κι άλλοι αργότερα.

Από τους βυζαντινούς ακόμα χρόνους συνάγεται ότι οι ναυτικοί του Αιγαίου, δεν περίμεναν τον Κολόμβο να ανακαλύψει τη νέα ήπειρο. Άλλωστε ποιός ο λόγος που ο μεγάλος θαλασσοπόρος ενημέρωσε τους χάρτες του συμβουλευόμενος Χιώτες ναυτικούς, πριν από το μεγάλο εγχείρημα;

Μας είναι ακόμη γνωστό πως μετά τη διάλυση της Βυζαντινής Αυτοκρατορίας είχαν δημιουργήσει κατα τον Χριστοφορίδη «ιδικήν των ναυτεμπορικήν παγκόσμιον επικράτειαν, της οποίας αι βάσεις και τα ορμητήρια ευρίσκοντο εις πάσαν χώραν».

Είναι το ίδιο δίκτυο εμπόρων, που τον 19ο αιώνα θα αναφερθεί ως χιώτικο.

Το όνομα του πρώτου που αναφέρεται επίσημα είναι του Θωμά του Γραικού. Όπως αναφέρει ο Σερ. Κανούτας, το όνομά του είναι καταχωρημένο στον πρώτο επίσημο κατάλογο απογραφής της Βοστώνης το 1660 (First report of the record commissioners of Boston).

Ο Θωμάς ήταν Χιώτης καπετάνιος που ήλθε από την Ιρλανδία για να εγκατασταθεί μόνιμα.

Λίγα χρόνια μετά, κάποιος Άγγλος αναφέρει ότι Έλληνες καπετάνιοι κουμαντάριζαν τα ισπανικά πειρατικά πλοία. Υπήρχαν Χιώτες άραγε;

Υποθέτουμε ακόμη ότι στην πρώτη αποικία της Νέας Σμύρνης στην Αμερική όπως ονομάστηκε από τους 1500 Σμυρναίους που μετέφερε για να εκμεταλλευτεί ο γιατρός Andrew Turnbull, λόγω γειννίας με τη Χίο, ίσως να συμπεριλαμβάνονταν και χιώτικης καταγωγής άποικοι.

Η σφαγή της Χίου το 1822 δημιούργησε κύμα φυγής και η αμερικανική φιλανθρωπία συμάζεψε αρκετά ορφανά. Πολλά παιδιά φιλο-

ξενήθηκαν στην Αμερική και σπούδασαν στα σχολεία της. Μερικοί δούλεψαν εκεί ή έγιναν ιεραπόστολοι νέων ιδεών. Οι περισσότεροι γύρισαν πίσω. Η περίοδος αυτή σημαδεύεται αποκλειστικά από Χιώτες μετανάστες.

Το 1822 ο ορφανός Γεώργιος Μουσαλά Καλβοκορέσης, μαζί με άλλους 8 που μετέφερε αμερικανικό βρίκι, αποβιβάστηκε στη Βαλτιμόρη. Υιοθετήθηκε από το λοχαγό Άλδεν Πάρτριτζ, διευθυντή της Στρατιωτικής Ακαδημίας Νόργουιτς του Βέρμοντ. Αποφοίτησε από αυτήν την Ακαδημία το 1838. Συμμετείχε σε εξερεύνηση της Ανταρκτικής και σαν αξιωματικός του ναυτικού έλαβε μέρος στην επίθεση κατά της Κίνας. Αποχώρησε το 1865 με το βαθμό του Πλοιάρχου και δολοφονήθηκε από ληστές το 1872 (56 ετών).

Γιος του ο αντιναύαρχος Γεώργιος Πάρτριτζ-Καλβοκορέσης που διακρίθηκε σε όλες τις ναυμαχίες των Φιλιππίνων.

Τον Οκτώβρη του 1823 έφτασαν στη Βοστώνη οι αδελφοί Στέφανος και Παντελής Γαλάτης, σταλμένοι από τον ιεραπόστολο Τεμπλ. Σπούδασαν στο κολlegio του Amherst και το 1830 γύρισαν στην Ευρώπη.

Τον Μάιο του 1824 καταφθάνουν τέσσερα Χιωτόπουλα ακόμα που γλύτωσαν από τη σφαγή. Οι Ράλληδες Κωνσταντίνος και Παντιάς, ο Νικόλαος Πετροκόκκινος και ο Αλέξ. Πασπάτης. Όλοι τους πέρασαν από το κολlegio Amherst και μετά την αποφοίτησή τους επέστρεψαν στην Ευρώπη. Οι Ράλληδες συνδιευθυντές των εμπορικών Οίκων Ράλλη, ο Πετροκόκκινος στη Μάλτα συνεργαζόμενος με τις αμερικανικές ιεραποστολές, στη Σμύρνη στη συνέχεια και από το 1844 στη Χίο, όπου διετέλεσε πρόξενος των Η. Π. Α. από το 1867.

Ο Πασπάτης γύρισε στην Κων/πολη μετά τις σπουδές ιατρικής στο Παρίσι, διακρίθηκε για τα συγγράμματά του και ήταν συνιδρυτής του γνωστού Ελληνικού Φιλολογικού Συλλόγου Κων/πολης.

Στον κατάλογο της 1ης Ιουλίου του Mount Pleasant Institute του Amherst περιλαμβάνεται και ο φοιτητής Χρήστος Σταμάτης από τη Χίο.

Το 1828 ο φιλέλληνας Samuel Howe έφερε ακόμη ένα Χιώτη, το Χριστόφορο Καστάνη (μήπως πρόκειται για τον Σταμάτη;) που σπούδασε στο Amherst. Μετά από 2½ χρόνια ξαναγύρισε στην Ελλάδα, όπου συνδέθηκε με τον

Βάμβα. Ξαναγύρισε το 1837, δίνοντας διαλέξεις σε διάφορες πόλεις, με θέμα την κατάσταση και τις ανάγκες της Ελλάδας. Το 1851 εκδόθηκε στη Φιλαδέλφεια το βιβλίο του «The Greek Exile».

Ο ίδιος αναφέρει ότι κατά την εποχή της Ελληνικής επανάστασης, οι Αμερικανοί φιλέλληνες έφεραν περίπου 40 Ελληνόπουλα από διάφορα μέρη, οι οποίοι σπούδασαν στα κολλέγια Γεήλ, Αμχερστ, Πρίνστον, Χάρτφορντ, Αθηνών Γεωργίας και Νοξβίλλ του Τενεσσή.

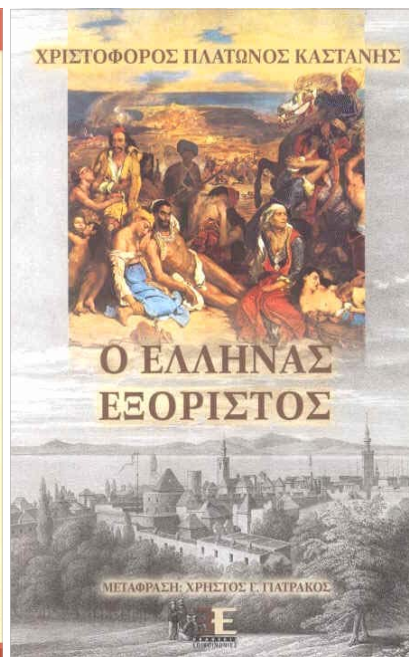
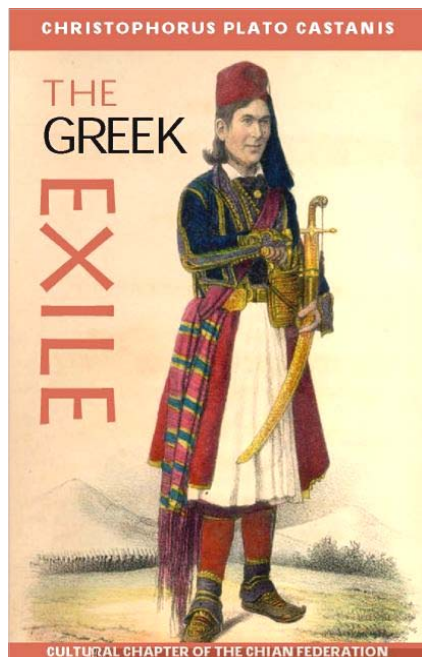
Μετά τους μετανάστες-φοιτητές, ακολουθεί η

ε γ κ α τ α σ τ α σ η
Ελλήνων εμπόρων από το 1846 μέχρι τον εμφύλιο, με πρώτο Οίκο των Αδελφών Ράλλη που αναφέρεται πρώτη φορά σε εμπορικό οδηγό το 1851, ανάμεσα στους εισαγωγείς της Νέας Υόρκης. Πρώτος διευθυντής του ο επίσης Χιώτης Πρασακάκης, ο Έλληνας Πρόξενος. Το κατάστημα αυτό ήταν ένας κρίκος στο αποκαλούμενο Παγκόσμιο Εμπορικό Χιώτικο Δίκτυο.

Διευθυντής του ιδίου Οίκου στη Νέα Αυρηλία (New Orleans) ο Χιώτης Νικόλαος Μπενάκης. Σύμφωνα με εκτεταμένο δημοσίευμα, όταν πέθανε το 1886, ήταν Πρόξενος επί 36 χρόνια σ' αυτή την πόλη, προστάτης των Ελλήνων και Σλαύων. Με πρωτοβουλία του ανεγείρεται η εκκλησία της Αγ. Τριάδος το 1867 (πρώτη Ελληνορθόδοξη στην Αμερική) χαρίζοντας το οικόπεδο και 500 δολάρια ή 20.000 δραχμές. Για την πράξη του αυτή τιμήθηκε από την Ελληνική Πολιτεία με το Σταυρό του Σωτήρος.

Την ίδια χρονιά (1854) έχουν δραστηριοποιηθεί στη Νέα Ορλεάνη οι Ροδοκανάκης και Φραγγιάδης, ενώ στη Νέα Υόρκη έχουν ιδρυθεί οι εμπορικοί Οίκοι του Ευστρ. Πετροκόκκινου και Π. Ροδοκανάκη και Σιας. Για τις ανάγκες των εισαγωγών τους αλλά και τις εξαγωγές του σιταριού και μπαμπακιού χρησιμοποιούσαν προφανώς ελληνικά πλοία.

Αξιοσημείωτο το γεγονός που αναφέρεται σε

Το Βιβλίο του Χριστόφορου Πλάτωνος Καστάνη «The Greek Exile» που πρόσφατα η Χιακή Ομοσπονδία Νέας Υόρκης επανέκδοσε και η Ελληνική έκδοση «Ο Έλληνας Εξόριστος» σε μετάφραση Χρήστου Γ. Γιατράκου από τις εκδόσεις Επικοινωνίες

Κάμετέ μας Σχολείο ήταν το 1918 η επιθυμία των Ελληνοπαίδων. Από το βιβλίο του Μπάμπη Μαλαφούρη Έλληνες της Αμερικής 1528-1948 (Νέα Υόρκη 1948)

γράφει το 1872 η αμερικανική Daily Picayune: «Οι Έλληνες αγοράζουν και φορτώνουν βαμβάκια επικερδώς, τουθ' όπερ ημείς αδυνατούμεν να πράξωμεν. Μέγα μέρος της γινομένης ενταύθα εξαγωγής γίνεται δια μέσου των Ελλήνων».

Η ύπαρξη τόσων Χιώτικων Οίκων οδηγεί στο συμπέρασμα ότι απασχολήθηκαν σ' αυτούς πολλοί Χιώτες μετανάστες.

Ο σεισμός του 1881 και η γενική δυσπραγία τις τελευταίες δεκαετίες του 19ου αιώνα, συνετέλεσαν ώστε οι Έλληνες να ακολουθήσουν το μεγάλο αυξανόμενο μεταναστευτικό ρεύμα από την Ευρώπη όχι πια σα ναυτικοί ή έμποροι, αλλά σαν άνθρωποι που πήγαιναν να βρουν την τύχη τους σε ένα άγνωστο και εχθρικό κόσμο, που όμως παρά τις πρώτες δυσχέρειες κατάφεραν με χίλιες στερήσεις να επιβιώσουν και να οργανωθούν ιδρύοντας την πρώτη Ελληνική Κοινότητα του Ευαγγελισμού της Βοστώνης το 1899 με πρωτεργάτες τον βαθύπλουτο Ηπειρώτη Μιχ. Αναγνωστόπουλο και τον Χιώτη Ιωάννη Ροδοκανάκη.

Η επίσημη καταγραφή το 1881 καταγράφει 126 αφίξεις (η μια γυναίκα), για να φτάσει από ρεκόρ σε ρεκόρ τις 3.771 το 1900.

Μετά την ίδρυση της πρώτης Ελληνικής Κοινό-

τητας που προαναφέρθηκε, πάλι Χιώτες ίδρυσαν την πρώτη οργάνωση μεταξύ των Ελλήνων, της «Παγκιακής Κοραής» Νέας Υόρκης το 1912 με πρώτο πρόεδρο τον Λούη Γανιάρη, προερχόμενο από τον Σύλλογο Καλλιμασιωτών «Αγ. Αιμιλιανός», πρώτο Χιώτικο Σύλλογο στη Νέα Υόρκη που είχε ιδρυθεί 5 χρόνια νωρίτερα.

Παρ' όλο που ξεφεύγει η αναφορά το όριο του 1900 τούτο γίνεται για να αποδειχθεί ότι οι Χιώτες είχαν την τάση να οργανώνονται γρηγορότερα από τους άλλους Έλληνες, αφού η δεύτερη Οργάνωση θα ακολουθήσει πολύ αργότερα (Πανκρητική Ένωση το 1929) και δυο χρόνια αργότερα η «Παναρκαδική».

Βοηθήματα

Σεραφείμ Κανούτα: Ο Ελληνισμός της Αμερικής (1918)

Μπάμπη Μαλαφούρη: Έλληνες της Αμερικής 1528-1948 (Νέα Υόρκη 1948)

Δεκαετηρίς Εθνικού Κηρυκος Vol. XI No4 April 1925

Εφημερίδα Σμύρνης «Αμάλθεια» (1852-1896)

Εφημερίδα Κωνσταντινουπόλεως «Νεολόγος» (1869-1896)

Εφημερίδα Καλλιμασιώτικα-Σκίνος

Δημοσιεύθηκαν...

Για...κλήρωση

Εν αυτή τη Καλλιφορνία η γυνή δεν είναι πλέον σπανία και προιξ ήτις προ 15 μόλις ετών περιφρονείτο, ελλείπει διαθεσίμων κυριών, σήμερον επιζητείται.

Εις Άγιον Φραγκίσκον προ ετών γυνή τις έθεσεν εαυτήν εις λαχείον, δι' ην αιτίαν θα είπωμεν κατωτέρω:

Μόλις δε οκτώ ή δέκα μήνας μετά τας πρώτας εξ Ευρώπης μεταναστεύσεις εκείθεν είδον τινάς γυναίκακας μιαν προς δέκα χιλιάδας ανδρών. Εν δε εκ των πρώτων δειγμάτων του ωραιου φύλλου, όπερ είχε φθάσει εξ Ευρώπης εις Καλλιφόρνιαν ήτο η εις κλήρωσιν θέσασα εαυτόν Ιταλίς, μεσήλιξ ήδη, αλλά χαριέσσα και υποφερτώς ωραία.

Η παρουσία αυτής εχαιρετήθη εκείθε δια γενικών επευφημιών.

Κερδοσκοπος δε τις συνεφώνησε μετ' αυτής όπως παραμένει μόνο εν τω λογιστηρίω του χαρτοπαιγνίου του αντί δέκα χιλιάδων δολλαριών.

Η ξένη παρεδέχθη και η οικία του παίκτου επλημμύρησεν υπό των ανδρών, μόνον και μόνον όπως θεώνται το ουράνιον εκείνον πλάσμα καίπερ κοινός πλέον ώριμον.

Ιδού δε ο λόγος δι' ον ώθησεν εαυτήν εις κλήρωσιν. Ζητηθείσα εις γάμον παρά 3.000 γαμβρών και εκάστου τούτου εξωμολογουμένου αυτή ότι αν υπανδρευέτο έτερον ή αυτόν, ούτος θα ηναγκάζετο να της διατρυπήσει το στήθος δι' εγχειριδίου και σφαιρών, η μεσόκοπος Ιταλίς, όπως εύρη διέξοδον από της δυσχερούς εκείνης θέσεως, έθετο εαυτήν εις κλήρωσιν.

Εφημερίς Νεολόγος Κων/πόλεως
4/16 Νοεμβρίου 1869 (Αριθ. 556)
Δ. Μ.

*

Οι γυναίκες μεταναστεύουν

Η εν Αγίω Φραγκίσκω ελληνική αποικία οσημέραι αυξάνει, ουχί όμως ταχέως και είναι αξιοπαρατήρητον φαινόμενον ότι μία και μόνη Ελληνίς ευρίσκεται εις πάσας τας ακτάς του Ειρηνικού, η κυρία Υψικούρη εν Αγίω Φραγκίσκω.

Ο Έλλην ευκόλως συγχρωτίζεται προς τον ημέτερον ετερογενή πληθυσμόν και όταν χρειασθεί σύζυγον (όπερ συχνά πράττει) παρατηρεί να εύρει καμμίαν της αρεσκείας του, ην και νυμφεύεται, ολίγον φροντίζων περί της εθνικότητος αυτής.

Περί ιδιαιτέρων ηθών και εθίμων αυτών ουδέν έχομεν να είπωμεν, διότι τόσο ευκόλως παραδέχονται τα ημέτερα, ώστε είναι άριστοι και περιπόθητοι πολίται Αμερικανοί με τα ήθη και τα έθιμα των Αμερικανών.

Εφημερίς Νεολόγος Κων/πόλεως
31/12 Αυγούστου 1876 (Αριθ. 2243)
Δ. Μ.

Το πρώτο(;) Ελληνικό Σωματείο

Εν Chicago του Illinois συνέσθη Ελληνική αγαθοεργός αδελφότης (Grecian Brotherhood Association) Lodge No 1 εξελέγη δε Πρόεδρος ο Δημήτριος Γεωργίτσος.

Ο ημέτερος ανταποκριτής ου τα γράμματα δεν είναι τόσο πολλά, ως κοινώς λέγομεν, διότι ούτος ο ίδιος γράφει «με συγχορίς δεν καλό γνωρίζο ελινικά».

Είναι το όλον 75 άνδρες, οι αποτελούντες την αδελφότητα, ήτοι τα μέλη αυτής. Πάντες οι 75 ούτοι παρήγγειλαν εις Αθήνας 75 ελληνικάς στολάς (φουστανέλλα και τσαρούχια αρβανίτικα) δηλαδή ολόκληρον την στολήν των ευζώνων, διότι θα εξέρχωνται κατά πάσαν Κυριακήν εις περίπατον, κατά πάσαν δε εσπέραν κάμνουν γυμνάσια βηματισμού. Έχουσιν εταιρικών κεφάλαιον 6375 τάλληρα κατατεθειμένων εις την τράπεζαν, έχουσιν δε και νεκροταφείον προς ταφήν εκείνων οίτινες ήθελον αποθάνει εις το μέρος όπερ έχουν αγοράσει. Έχουν ωραίαν οικίαν δια να κάνουν το meeting καθώς είναι όλοι ήσυχοι άνθρωποι, οι πλείστοι δ' αυτών είναι έγγαμοι και έχουν την σειράν των καλά, η δε πολιτεία τους αγαπά και πολύ μάλιστα.

Πλην των ανωτέρω όμως υπάρχουνσι και άλλοι Έλληνες, αποτελούντες ούτοι μέλη της αμερικανικής αδελφότητος Ι.Ο.Ο.Φ., είναι δ' εν όλω τα μέλη αυτής 4.873 άνδρες και αποτελούσι την μεγαλυτέραν αδελφότητα εν ταις Ηνωμένες Πολιτείς.

Εφημερίς Νεολόγος Κων/πόλεως
15/27 Μαρτίου 1888 (Αριθ. 5623)
Δ. Μ.

*

Ο δρόμος για την Αμερική

Το υπουργείον των εσωτερικών (της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας) νέαν εξέδωσεν εγκύκλιον περιέχουσαν οδηγίας περί παρεμποδίσεως της εις Αμερικήν μεταναστεύσεως. Κατά την εγκύκλιον ταύτην οι εκείθε μέλλοντες να μεταναστεύσωσιν εξ Ανατολής βλέποντες ότι παρεμποδίζονται από την εκτέλεσιν του σκοπού αυτών, διάφορα μηχανώνται μέσα. Και άλλοι μεν λαμβάνουσιν εσωτερικόν διαβατήριον δια την πρωτεύουσιν ή την Σμύρνην και εκείθεν δι' ατμοπλοίων απέρχονται δια της Μασσαλίας εις Αμερικήν, άλλοι δε πάλιν μεταβαίνουνσιν εις Ρωσσίαν και εκείθεν απέρχονται, άλλοι τέλος διά ξηράς εκ του εσωτερικού της Ανατολής κατέρχονται εις τινά των λιμένων της Μικράς Ασίας και εκείθεν διαπεραιούνται εις Ελλάδα ή αλλαχού, οπόθεν απέρχονται εις Αμερικήν.

Κατόπιν των οδηγιών το υπουργείον συνιστά ίνα αυστηρά καταβάλλητε επαγρύπνησις όπως πάντες ούτοι συλλαμβάνονται δια της βίας ακόμη και εξαποστέλλονται εις τας πατρίδας των.

Εφημερίς Νεολόγος Κων/πόλεως
12/24 Οκτωβρίου 1888 (Αριθ. 5793)
Δ. Μ.

Χιώτικο πικ-νικ στο Terrace View Park

της Νέας Ιερσέης, 15 Αύγουστου 1943

ΚΑΛΟ ΤΑΞΙΔΙ ΜΠΑΡΜΠΑ ΤΑΜΗ

Από το βιβλίο του Γιάννη Μιχαλάκη «Τα Μπρουκλιώτικα»

Μια ζωή καταφρόνια, δε σηκώνεται εύκολα. Και για να την περάσεις, κάπου πρέπει να την ακουμπήσεις. Κάμποσοι το ρίχνουν στο κρασί, άλλοι στα ναρκωτικά, μερικοί στα άλογα, στην αναισθησία, ακόμα και στο φαΐ.

Ο μπάρμπα Ταμ, τόρριξε στην ποίηση. Χρόνια πιατάς στο Ρέμπου ντάνερ, με τα μανίκια ανασκουμπωμένα πάνω από τους αγκώνες, με τις ασήκωτες γαλότσες και τη λερή άσπρη ποδιά καθαρίζει από τ' αποφάγια τα λιγδιασμένα πιάτα, τα τακτοποιεί στο μεσίνι, που τα πλένει και μετά τα στοιβάζει, έτσι καφτά, όπως είναι στις μεγάλες ξύλινες μπασκέτες. Το κορμί του, μαθημένο στο σκύνιμο έχει κυρτώσει πια, έχασε το καλούπι του. Καμιά φορά, πάνω που πάει να πάρει ανάσα, να πει δόξα σοι ο θεός τέλειωσα, κάποια καινούργια βαρυφορτωμένη μπασκέττα, θα κατέβει στο υπόγειό του με τη χειροκίνητη αλεβέττα για να συνεχιστεί το σκύνιμο στη λούμπα του μεροκάματου. Η κουζίνα της ντάνιας, σκέφτεται ο Ταμ, είναι σαν τα παρασκήνια του θεάτρου. Η αθλιότητα, πίσω από τη μεγαλοπρέπεια.

Ο πελάτης που βλέπει μιαν παράσταση, όπως κι εκείνος που τρώει ένα πιάτο φαΐ, ποτέ δεν υποπευδεται πόσος μόχθος, πόση καταφρόνια χρειάζεται για να φτάσει μέχρι εκείνον μια καλομαγειρεμένη μερίδα φαΐ ή ένα καλοπαιγμένο θεατρικό έργο.

Του μπάρμπα Ταμ του αρέσει το θέατρο. Και τώρα ακόμη, και τώρα που τα νεανικά όνειρά του βούλιαξαν μέσα στη λούμπα με τα βρώμικα νερά δεν ξεχνά πως θέλει να γράψει ένα θεατρικό έργο ή ένα ποίημα. Ένα ποίημα διαφορετικό, που θα λέει όσα δε μπορούν να πουν εκείνοι που το στόμα τους είναι κλειστό από την καθημερινή ανάγκη, που αποστολή τους έχουν να δουλεύουν με τα χέρια και που όσα ο νους τους φτιάχνει, μένουν καταδικασμένα να γυρίζουν ανάμεσα στα κύτταρά τους σαν τη φυλακισμένη σε ποτήρι χρυσόμυγα.

Πάνω στο μπίζι της δουλιάς, πάνω στην αγωνία του μάγειρα για καθαρά πιάτα και του μπασμπού για ποτήρια, ο μπάρμπα-Ταμ είναι ικανός να παρατηήσει σύξυλα τα πιάτα και όρθιος, λιγδιασμένος, μούσκεμα από τους αγνούς και τον ιδρώτα, να πιάσει με τα παπουδιασμένα από τα νερά χέρια του το στρατσόχαρτο και το μολύβι που πάντα κουβαλά πάνω του και ν' αρχίσει να γράφει ποιήματα. Στη ντάνια, το έχουν καταλάβει το ψώνιο του. Τους το μαρτύρησε η Λούση, η σερβιτόρα που κατέβηκε να πάρει νάπκινς και τον έπιασε στο αυτόφωρο.

-Τι κάνεις εκεί πιατά; Τώρα που είμαστε μπίζι βρήκες ώρα να γράψεις ποίημα στο γκέρλ -φρέντ σου;

-Είναι για σένα, της αποκρίθηκε γελαστά εκείνος.

-Για μένα; Και τι λέει;

- Θα σου πω μετά, στο λάντς - τάιμ. Μα η έμπνευση του κόπηκε, ξαναγύρισε στα πιάτα και όταν η Λούση,

είπε στους άλλους για το ποίημα, και επέμενε να της το διαβάσει δεν ήξερε τι να της πει. Στο τέλος, για να γλυτώσει από το φόρτωμά της, της είπε εκείνο, πούλεγαν στο χωριό του περιπαιχτικά με τις απαραίτητες προσαρμογές:

Απέναντι μου κάθεςαι, επάνω στο σκαμπούλι

Και μοιάζεις σερβιτόρα μου με καστανό κατσούλι.

Τα παιδιά γελάσανε, μα η Λούση, μ όλη τη διαβεβαίωση που της έκαμαν στη μετάφραση πως δε λέει τίποτα κακό, μόνο πως είναι μια ωραία κοπέλλα, δε μπορούσε να καταλάβει γιατί, τότε γελούν.

Τούτες τις λίγες ώρες της συναδέρφωσης, όλοι στη ντάνια διασκεδάζουν με το ψώνιο του ποιητή-πιατά. Την ώρα της δουλειάς όμως γίνονται σκληροί, σκληρότεροι κι από το μπόση. Μόλις αργήσει ν' ανέβει η μπασκέττα με τα πλυμένα πιάτα και ποτήρια, σκύβουν από την ανοιχτή πόρτα του υπογείου και βάζουν τις φωνές.

-Ρε κόπανε, πιάτα γρήγορα, πιάτα.

-Τα ποτήρια τέλειωσαν.

-Παρ τα χέρια σου ρε γκαντέμη, ένυ τάιμ σλίπιγκ.

Δεν είναι λίγες οι φορές που τους άκουσε να παραπονιούνται στο μπόση, να ζητούν να τον διώξει γιατί είναι βέρυ σλόου.

-Πιατά θέλουμε, όχι ποιητή. Ο μπόσης, όμως, κάτι παραπάνω ξέρει κι ας λέει πως τον κρατάει από ψυχικό.

-Την σήμερα ημέρα δε βρίσκεις εύκολα πιατά να κάμεις τη δουλιά σου. Φορκέρετ την παλιά καλή εποχή, που σε παρακαλούσαν για ένα κομμάτι ψωμί. Την σήμερα ημέρα, ο κάθε τσογλαναράς λαθραίος, μόλις πλύνει δυο - τρεις μήνες πιάτα, κοιτάει πως να μάθει να ξεχωρίζει το σκράμπουλ από το λάιτ και μοστράρει για γκριλμαν. Άσε που μπαίνουν και στις μπίζνες και χαλούν την πιάτσα. Φοργκέρετ μάι φρέντ, ξέχασε το, το γεράκι είναι εντάξει να πούμε, υποταχτικό, σίγουρο. Ούτε όφφι ζητάει, ούτε αύξηση στο παΐι του, ούτε χαλιντέγια, ούτε τίποτα. Βουδάκι ζεμένο στην ανάγκη. Και το παΐι του, κατ ευθειαν στη φαμίλια. Ούτε τόκι χαλάει. Είκοσι μπλόκια, χειμώνα καλοκαίρι πηγαινοέρχεται με τα πόδια. Κάνει εξερσάιζ, λέει. Μούσι, να πούμε. Μαζεύει το χαρτζηλίκι του και το δίνει απ εδώ κι από κει. Βιβλία, εφημερίδες, στέλλει να πούμε και στο χωριό του, τετράδια και κραγιόνια στα παιδιά του σχολειού. Ο μπάρμπα Τάμης στο χωριό του βαφτίστηκε Θανάσης. Παιδί από σπίτι. Και ο πατέρας του, θες γιατί είχε πολλά παιδιά και δεν έφταναν τα χωράφια να τα προικίσει όλα, θες γιατί ο Θανάσης ήταν αχαμνός και δεν έκαμνε για τη σκληρή δούλεψη των χωραφιών, τον έστειλε στην πόλη να μάθει γράμματα «να γίνει άνθρωπος». Σαν τέλειωσε το γυμνάσιο, ήταν το καμάρι της φαμίλιας και ολόκληρου του χωριού.

Την Κυριακή στην εκκλησιά, με ψαθάκι στο κεφάλι, με γραβάτα στο λαιμό, ξεχώριζε από τους άλλους χωριανούς. Κι η θεια Μαριγώ που τον καμάρωνε έσκυψε στο διπλανό στασίδι και ψιθύρισε στη μάνα του:

-Μη το βασκάνω το Θανάση σου, σα δάσκαλος είναι. Η Αγγερούκα, η μητέρα του φωτίστηκε.

-Ευχαριστώ Μαριγώ, φτύσε μη το βασκάνεις το παιδί. Εχτές δα, ελέγαμε με το Λάμπρο μου να το πάμε το παιδί παραπάνω και σ' άλλο σκολειό, να γίνει δάσκαλος.

Η θεια Μαριγώ, άνοιξε με έκπληξη τα μάτια της.

-Βρε τι μου λες; Δάσκαλος! Μπράβο, μπράβο. Μα είναι λογίως, που θέλουν γρόσια και παράδες οι σπουδές;

-Λέμε να πουλήσωμε ένα χωράφι. Αν είναι για το καλό του παιδιού, χαλάλι του. Κι ας με συχωρέσει ο μακαρίτης ο πατέρας μου που θα πουλήσω το γεροντομοίρι του.

-Σωστά μιλάς Αγγερούκα μου. Κι άμα πια γίνει δάσκαλος, μπορεί να βάλει εργάτες και να γκουφίσει χωράφια ένα σωρό. Καλά μιλείς, χανάλι του.

Την ίδια μέρα βούιξε το χωριό πως ο Θανάσης θα γίνει δάσκαλος και πως μόλις διοριστεί και πάρει το μιστό του, θα βάλει να γκουφίσουν ένα χωράφι πιο μεγάλο από κείνο που θα πουλούσε ο πατέρας του για να τον σπουδάξει.

Μα δεν πρόλαβε. Ίσια - ίσια, στο τέλος του καλοκαιριού, πάνω που ετοιμάζονταν να φύγει για τη Μυτιλήνη να δώσει εξετάσεις στην Ακαδημία ήρθε η Ανθούλα στο χωριό.

Μοσχαναθρεμένη, τρυφερή, ροδομάγουλη ήρθε στο πανηγύρι του χωριού περαστικά, ταξιδιώτισσα.

Χόρευε όμορφα, τραγουδούσε γλυκά, γελούσε και φωτιζόνταν το χωριό. Το μάτι της έπεσε στο Θανάση. Και σαν τέλειωσε το πανηγύρι, δεν έφυγε με τη φιλενάδα που την έφερε. Της άρεσε λείι το χωριό, ήθελε να μείνει λίγο, να ξεκουραστεί από τον θόρυβο της Αθήνας. Μα οι χωριανοί δεν τρώνε κουκκιά. Κατάλαβαν πως η ομορφιά του χωριού είναι ο Θανάσης και ξεκούραση βρίσκει στην αγκαλιά του.

Όταν της είπε για τα σχέδια του, να πάει στη Μυτιλήνη για δάσκαλος, γέλασε.

-Τι λες καλέ; Δασκαλάκι θα γίνεις; Να γυρίζεις με μια μπαλωμένη βαλίτσα να μαθαίνεις τους χωριάτες γράμματα; Δεν έρχεσαι στην Αθήνα, που έχει ο πατέρας μου μαγαζί; Θα παίρνεις πιο πολλά, θα ζεις στην Αθήνα, θα είσαι κύριος και θα είμαστε και μαζί.

Έτσι ο Θανάσης, χωρίς να το καταλάβει, βρέθηκε υπάλληλος στην αρχή, ιδιοκτήτης μετά του μαγαζιού και άντρας της Ανθούλας. Άντρας της; Υποτακτικός της. Σήκω, κάτσε, δώσε λεφτά. Κι έτσι και της έλεγε πως το ταμείο δεν αντέχει στα χαρτοπαιχτικά της ανοίγματα, το όμορφο στοματάκι της γίνονταν οχετός. Για «τον ανίκανο χωριάτη που τον έκαμε άνθρωπο, τον πήρε μέσα από τις καβαλίνες να το κάμει κύριο, τούδωσε την ομορφιά της και την περιουσία της και δεν είναι άξιος να την ζήσει»

Ύστερα ήρθε ο πόλεμος κι η καταστροφή. Η Ανθούλα είναι αλήθεια ότι τα κατάφερε. Νέα και ωραία, μπόρεσε όχι μόνο να επιζήσει η ίδια, αλλά να δίνει και κανένα μπισκότο ή κονσέρβα από τα περισσευόμενα στο Θανάση. Κι έζησαν.

Η απελευθέρωση τους βρήκε καταστραμμένους

οικονομικά. Μοναδική διέξοδος, η Αμερική. Κοντά πενήντα χρονών ο Θανάσης, τότε, φόρεσε τα άσπρα ρούχα της κουζίνας και έπεσε με τα μούτρα στη δουλιά. Να επιβιώσει, να θρέψει τη φαμίλια του να βοηθήσει όπου και όσο μπορούσε. Μια Μπρουκλιώτικη ντάινα έγινε το καταφύγιό του.

Δεν θάχε περάσει μήνας από την καινούργια πιατάδικη καριέρα του Θανάση, που τώρα είχε γίνει Ταμ, όταν κάποιο βράδυ, μ' όλη την κούραση που βασάνιζε το κορμί του, ένοιωσε την ανάγκη της ανθρώπινης ζεστασιάς. Γύρισε στο πλευρό, αγκάλιασε την Ανθούλα του. Ήθελε να μιλήσει, να ξεσπάσει, να κλάψει, να πει τον πόνο του. Τον κοίταζε ανόρεχτα.

-Μπα ! Το θυμήθηκες πως είσαι άντρας;

Την αγκάλιασε. Το χέρι του άρχισε να διαπερνά το μισόγυμνο κορμί της. Ξαφνικά εκείνη έβαλε φωνή.

-Α!

-Τι είναι;

Ένα τσόφλι από κάποιο φασόλι είχε βεντουζιάσει στο μπράτσο του. Δεν το πήρε είδηση όταν πλενόταν.

Εκείνη, έκαμε μια κίνηση αναγούλας, και γύρισε από το άλλο πλευρό. Πήρε το μαξιλάρι του, ξάπλωσε στον καναπέ, που είχαν στην κουζίνα για οικονομία στις καρέκλες...

Ο καημός του δασκάλου, δεν έλεγε να φύγει από την ψυχή του Τάμη. Χρόνια τώρα τον τυραννούσε το όραμα του εαυτού του, μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα χωριάτικου σχολείου, με ένα σμάρι γύρω του παιδιά να βουίζουν ολόχαρα. Να ξυπνά το πρωί, να χτυπά τη καμπάνα του χωριού και στο κάλεσμά της ν' αποκρίνονται τα άδολα χωριατάκια που μ' όλη την σκανταλιάρικη διάθεσή τους, κάτι θα μάθαιναν, κάπως θα πελεκιώνταν.

Κι οι χωριανοί με σεβασμό να του δίνουν το πρώτο στασίδι στην εκκλησία, την πρώτη καρέκλα στον καφενέ, τη μεγάλη βαρύτητα στο λόγο του.

Το μεράκι του αυτό, ο Τάμης το εκτόνωνε με τις μικρές δωρεές στο σχολείο του χωριού του. Χρόνια τώρα, μ' όλη τη μιζέρια που τον έδερνε, μαζεύοντας δραχμή - δραχμή, πέννι - πέννι τις οικονομίες μιας ολάκερης χρονιάς, αγόραζε μολύβια πολύχρωμα, τετράδια, γομολάστιχες και ξύστρες, όλα τα καλά του θεού, τάκανε ένα δέμα και τάστελλε στο σχολείο του χωριού του, με το άνοιγμα κάθε χρόνου.

Εκατοντάδες παιδιά έχουν να θυμούνται τα δώρα αυτά του μπάμπια Ταμ και εκατοντάδες παιδιά τον φαντάζονταν σαν πλούσιο Αμερικάνο που δεν ξεχνά το χωριό του. Όσοι όμως ήρθαν στην Αμερική και τον είδαν, έγραψαν τα χαμπάρια στο χωριό. Και ξέραν πια, πως ο Θανάσης δεν έκαμε χαίρι ούτε στην Αμερική. Ήταν του ριζικού του να μείνει φτωχός.

Ο μπάμπια Τάμης δεν έπαιζε λαχεία.

-Την ξέρω τη τύχη μου έλεγε, δεν χρειάζεται να τη δοκιμάσω. Ωστόσο, σαν επρόκειτο για κανένα χορό τοπικού Συλλόγου, φιλόπτωχου ή από κείνους που κάθε Σάββατο γίνονται στην παροικία μας της Νέας Υόρκης, ο Τάμης δε μπορούσε να αρνηθεί.

Πάντα έπαιρνε ένα, μ' όλες τις γκρίνιες του πουλητή ότι του χάλαγε το μπλοκ και έπρεπε να τα πάρει και τα

πέντε. Μα πέντε δολλάρια είναι γερά λεφτά κι ο Τάμης το ξεκαθάριζε.

-Ένα. Άμα θέλεις ένα, το παίρνω.

Κείνη η Δευτέρα, ήταν ίδια με τις άλλες. Ντάνες τα πιάτα έρχονταν, τα γκαρσόνια φώναζαν, ο ιδρώς έσταζε ποτάμι από τα μάγουλα και τα μπατζάκια του.

Κόντευε πια να τελειώσει τη βάρδια του, ετοιμαζόταν να πλυθεί, να φάει τη μερίδα που δικαιούταν και να τραβήξει κατά το κονάκι του, όταν μπήκε σίφουνας σωστός στο μαγαζί ο Στήβης, ο βραδυνός μάγειρας. Τον έπιασε από το μπράτσο.

-Γέρο, τούπε, από καρδιά είσαι γκούντ;

-Γιατί συμβαίνει τίποτα; Κιτρίνισε ο Τάμης.

-Ναι γέρο μου, χαμογέλασε ο άλλος. Συμβαίνει αλλά καλό. Κάτσε.

-Λέγε, τι συμβαίνει;

-Κάτσε ντε! Επέμενε ο άλλος.

Τον έπιασε από τις μασχάλες, τον έβαλε με το ζόρι να κάτσει στο πρώτο σκαμπώ του κάουντερ.

-Θα μου πεις, μωρέ, τι συμβαίνει;

-Λοιπόν, γέρο μου, θυμάσαι το λαχείο που σου πουλήσα για το χορό του συλλόγου του χωριού μου;

-Το θυμάμαι.

-Ε, λοιπόν, κέρδισες τον πρώτο λαχνό! Ένα εισιτήριο για την Ελλάδα!

Ο Τάμης χαμογέλασε πικρά. Μετά σταυροκοπήθηκε.

-Εγώ; Κύριε ελέησον. Πρώτη φορά κερδίζω σε λαχείο.

-Τα βλέπεις μπάρμπα; Άνοιξε η τύχη σου, ταξιδάκι στην Ελλάδα. Ο Τάμης σκέφτηκε λίγο, είπε:

-Πρέπει να πάω εγώ;

-Γιατί;

-Να! μπορεί να θέλω να το χαρίσω σε κανέναν άλλο.

-Τι λες ρε γέρο, χάζεψες; Πόσα χρόνια δουλεύεις ρε εδώ πέρα;

-Πέντε.

-Πόσες ώρες;

-Δώδεκα.

-Πόσες μέρες;

-Εφτά.

-Πέντε χρόνια ρε μπάρμπα δεν πήρες όφφι;

-Όχι.

-Και θέλεις να χαρίσεις το εισιτήριο; Είσαι κρέυζι ρε, είσαι τρελλός, κατάλαβες; Ο Τάμης έσκυψε το κεφάλι.

-Ξέρεις ψέλισε, κι ένας κόμπος έδενε το λαιμό του. Ένα ταξίδι θέλει έξοδα. Δεν είναι μόνο τα εισιτήρια.

-Καλά δεν παίρνεις παίυ;

-Παίρνω.

-Δεν βάζεις στην μπάγκα;

-Όχι.

-Αυτό να μου πεις. Με το παίυ του πιατά, τι να φας και τι να βάλεις στη μπάντα. Πάντως μπάρμπα, κανόνισε την πορεία σου. Το τράβελ άτζενσου μόνο στ όνομά σου δίνει το εισιτήριο. Αν δεν πας, το χάνεις.

Ο Τάμης δεν κοιμήθηκε καλά τη νύχτα. Πότε το καμπαναριό, πότε το σχολειό, πότε το πατρικό σπίτι, χίλιες δυο εικόνες και φαντάσματα έρχονταν να ταράξουν τον ύπνο του.

Στο τέλος το πήρε απόφαση, θα πήγαινε ο ίδιος.

Τις δυο φορές που ο μπάρμπα Ταμ πάτησε το χόμα της

πατρίδας και ένοιωσε την ανάγκη να το φιλήσει, συγκρατήθηκε. Την τρίτη, δεν μπόρεσε να ξεπεράσει τη λαχτάρα του. Αγκάλιασε το μεγάλο γέρικο αιωνό-βιο πλάτανο του χωριού του και έκλαψε με την ψυχή του. Η γη η ελληνική που πρωτοπάτησε ο μπάρμπα Ταμ ήταν η λερωμένη άσφαλτος του αεροδρομίου. Η δεύτερη, η τσιμεντοστρωμένη βρώμικη προκουμαία του νησιού του. Μα στο χωριό του, βρήκε την Ελλάδα που θυμόταν, την Ελλάδα που άφησε.

Φθινόπωρο έκαμε ο μπάρμπα Ταμ το ταξίδι του στην πατρίδα. Πάνω που άνοιγαν τα σχολειά.

Πλημμυρισμένα τα μάτια του δάκρυα καθώς το λεωφορείο πέρναγε κάτω από τις γέρικες ελιές, τα άσκαφτα αμπέλια, μέσα από πλαγιές και μονοπάτια που θρέψανε τα νεανικά του όνειρα, δεν πρόσεξε τη μικρή συντροφιά που περίμενε στο τέρμα του λεωφορείου.

Ειδοποιημένος ο δάσκαλος για τις μικρές αλλά συχνές δωρεές του μπάρμπα Ταμ στο σχολειό του χωριού, μάζεψε τα λίγα μαθητούδια που του άφησε ο ξενιτεμός, έβαλε μπροστά την Βαγγελίτσα που πήγαινε στην έκτη τάξη και ήταν η πιο θαρρετή, του πρόσφερε μια μικρή ανθοδέσμη μαζεμένη από φροντισμένες γλάστρες του χωριού, του έβγαλε και ένα μικρό λογίδριο.

Ο μπάρμπα Τάμης τάχασε. Όλα τα περίμενε εκτός από λαϊκή υποδοχή. Πήρε τα λουλούδια από το μικρό, έσκυψε το φίλησε, πήγε να ψιθυρίσει ένα «ευχαριστώ», δεν τα κατάφερε. Η γλώσσα του χοροπήδαγε μέσα στα τρεμάμενα σαγόνια του, δεν άρθρωνε λέξη. Ο δάσκαλος τούσφιξε το χέρι με θερμότητα και του «έκφρασε την μεγάλη χαρά του μαθητόκοσμου της Κοινότητας που έχει σήμερα την ευτυχία να υποδέχεται τον μεγάλο ευεργέτη του».

Ύστερα ήρθε η σειρά των συγγενών.

Ξαδέρφια μακρυνά που ρωτούσαν για τον Κώστα, τον Τζίμη, τον Νίκο, τα ξενιτεμένα αδέρφια τους.

Ο Τάμης πήρε τη βαλίτσα του, τράβηξε κατά το πατρικό του. Έτρεξε ο Παντελής, του πήρε τη βαλίτσα από το χέρι, τον τράβηξε σε διαφορετικό δρόμο.

-Απ εδώ θείε.

Τον κοίταζε παραξενεμένα.

-Απ εδώ δεν είναι το σπίτι μας; Μη μου πεις πως ξέχασα και το δρόμο!

-Θα μείνεις μαζί μας θείε. Το σπίτι σας δεν είναι για να μείνει άθρωπος. Ξεκουράσου απόψε και αύριο τα λέμε. Ένα μεγάλο νεκροταφείο είναι το χωριό. Σκιές από ανθρώπους που πέρασαν και έφυγαν. Ωρες τώρα, ο μπάρμπα Τάμης γυρίζει το χωριό σπίτι με σπίτι, το ψάχνει πέτρα με πέτρα σπιθαμή με σπιθαμή.

Το σπίτι του μπάρμπα Κωνσταντή του γλετζέ, του μπάρμπα Μιχάλη του φιλόσοφου, του μπάρμπα Νικόλα με τις τρεις όμορφες κόρες.

Όλα ρημάδια, όλα φαντάσματα, που μονάχα στις μνήμες των παλιών υπάρχουν.

Στο σπίτι του το πατρικό δεν έκλαψε.

Έκατσε δίπλα στο σβυστό τζάκι, κουβέντιασε με τον πεθαμένο πατέρα του, τη λιωμένη γριά του, τ' αδέρφια που μαζί ξεκίνησαν μια ζωή γεμάτη όνειρα.

Πάλι στην κορυφή ο Π. Ο. ΔΑΦΝΗ

Συγχαρητήρια στην ομάδα του Δαφνώνα ΔΑΦΝΗ που για μια ακόμα φορά θα εκπροσωπήσει τη Χίο στην Τέταρτη Εθνική κατηγορία και μας κάνει όλους περήφανους. Μπράβο!

Στο δείπνο που παρέθεσε ο Δήμος Καμποχώρων προς τιμήν της ΔΑΦΝΗΣ στις 15-6 στο Δαφνώνα. Διακρίνονται η Υφυπουργός Ελ. Τσουρή, ο Πρόεδρος της Τ.Ε.Δ.Κ. και υποψήφιος Νομάρχης Π. Λαμπρινούδης, ο Πρόεδρος της Δάφνης Γ. Μαμούνας και πλάι του μισοκρυμμένος ο υποψήφιος Δήμαρχος Καμποχώρων Μανώλης Κράκαρης

Έψαξε την τσέπη του ο μπάρμπα Τάμης, έβγαλε τα χαρτιά και τα μολύβια του, έβαλε κάτω το μεράκι να αποτυπώσει στο χαρτί τούτα τα συναισθήματα, τις μνήμες, τα φαντάσματα.

Μα όλα γύριζαν στο μυαλό του, όλα ήταν τόσο ανακατεμένα, που άδικα προσπάθησε να τα βάλει σε τάξη στο χαρτί.

Από τις σκέψεις του τον έβγαλε ο Σιδεράς, ένας μακρανεπιός που ήρθε γυρεύοντας.

-Θείε Θανάση, τούπε, είτε η μητέρα μου νάρθεις να φάμε και να ξεκουραστείς. Έπιασε το παιδί από το χέρι, προχώρησαν το δρόμο της επιστροφής.

-Θείε Θανάση, τούπε ο μικρός, πες μου για την Αμερική!

Τον κοίταξε περίεργα.

-Για την Αμερική; Τι να σου πω για την Αμερική; Είναι μια μεγάλη χώρα, με μεγάλα χτίρια, μεγάλα γεφύρια, πολλά αυτοκίνητα και πολλούς ανθρώπους, απ' όλες τις φυλές. Άσπρους, μαύρους, κίτρινους, που ο καθένας μιλάει τη δική του γλώσσα, λατρεύει το δικό του θεό και όλοι μαζί τα δολλάρια.

-Κι εσείς θείε Θανάση, μένετε στα μεγάλα κτίρια, στους ουρανοξύστες;

Τον κοίταξε πικρά.

-Όχι. Εμείς μένομε στα χαμηλά σπίτια, δουλεύομε στα υπόγεια, κάνομε τον υπηρέτη αυτών που μένουν στα ψηλά σπίτια.

-Και τότε θείε Θανάση, γιατί κάθεστε και δεν έρχεστε εδώ; Η πίκρα γέμισε την ψυχή του Θανάση.

-Γιατί δεν έχουμε τη σοφία σου, παιδί μου, είτε και ένοιωσε ξανά ένα κόμπο να δένεται στο λαιμό του.

Η επιστροφή του μπάρμπα Ταμ στη Νέα Υόρκη δεν ήταν τόσο δύσκολη όπως θα την περίμενε κανείς. Γιατί τούτη τη φορά συνοδεύονταν από μια καινούργια ελπίδα που στην καρδιά του φάνταζε σαν πίστη. Και τη διακήρυξε σ' όλους.

-Σ ένα χρόνο φεύγω. Μόλις πάρω τη ψωροσύνταξή μου, φεύγω, θα πάω στο χωριό μου. Θ ανοίξω το πατρικό μου σπίτι, θ ανάψω ξανά το τζάκι μας, θα πάρω δέκα κόττες, μια κατσίκα και ένα γάιδαρο. Τι θέλει ο άνθρωπος για να ζήσει; Τρία αυγά την ημέρα, ένα ποτήρι γάλα, και ένα γάιδαρο, τώρα που τα πόδια μας σάπισαν στις αμερικάνικες λάτζες.

Στο χωριό οι άνθρωποι μείναν άνθρωποι, έλεγε ο πάρμπα Τάμης. Δε κτηνοποιήθηκαν όπως εμάς. Κουβεντιάζουν, θυμούνται, ρωτούν να μάθουν. Κι εγώ θα μάθω στα παιδιά - σ' όσα παιδιά μείνανε - πως δε χάσαμε τον παράδεισο γιατί ο Αδάμ έφαγε το μήλο. Τον χάσαμε γιατί αφήσαμε τον τόπο που γεννηθήκαμε αναζητώντας τι; Το τίποτα. Το άγχος. Τη μοναξιά. Τη νοσταλγία. Την αθροπιά μας. Και θα τα μάθω να αγαπούν το τόπο που γεννήθηκαν και να μη το κουνήσουν από κει. Μια κατσίκα και δέκα κόττες φτάνουν. Αυτό είναι το μεγάλο μυστικό της ζωής. Τόμαθα στο τέλος του βίου μου, αλλά τόμαθα.

Έκανε σαν παιδί. Οι άλλοι εργάτες στο Ρέμπου Ντάινερ κούναγαν το κεφάλι τους. Είναι του ταξιδιού, λέγαν, σε κανένα μήνα θα του περάσει. Έτσι το παθαίνουν όλοι. Και μονάχα η Ανθούλα, που τώρα είχε γίνει μια πλαδαρή γριά, που κουβαλούσε, όμως το ίδιο πρόστυχο μυαλό, έβαλε τα πράγματα στη σωστή ρεαλιστική τους θέση.

-Άφησέ μου το τσέκι της σύνταξής σου και άμε στο διάβολο κι ακόμα παραπέρα.

Προχθές στο νεκροταφείο, πιστοί και άπιστοι, κάναμε την ίδια προσευχή.

Να υπάρχει ψυχή. Για να μπορέσει η ψυχή του μπάρμπα Τάμη να πάει στο χωριό του, να γίνει ξανά Θανάσης, ν' αποκτήσει την κατσίκα, τις κόττες και το γάιδαρό του και να βρει έστω και πεθαμένος την γαλήνη και μια μάντρα από άδολα παιδάκια, να τους δώσει τη δική του ανθρώπινη σοφία.

Χιώτες που μας κάνουν περήφανους

Στο πρόσφατο ταξίδι μου στην Αμερική είχα τη χαρά και την τιμή να συναντήσω κάποιους ανθρώπους που μετανάστευσε από τη Χίο οι ίδιοι ή παιδιά Χίων μεταναστών, διαπρέπουν σε διάφορους τομείς και βραβεύθηκαν ή επιβραβεύθηκαν για την προσφορά τους από την Αμερικανική Πολιτεία ή από το λαό αντίστοιχα, το 2002.

Βαγγέλης Ρουφάκης

Ματθαίος Μυρώνης

Γιος του αείμνηστου Αριστοτέλη Σ. Μυρώνη από το Δαφνώνα (καλού μου φίλου) και της Μαίρης Κρουσουλούδη από την Καλλιμασιά.

Γεννήθηκε στο Μπρουκλιν της Νέας Υόρκης και με σκοπό να ακολουθήσει τη δουλειά που ο πατέρας του ξεκίνησε (ορθοπαιδικά παπούτσια και τεχνητά μέλη ανθρωπίνου σώματος), σπούδασε στον τομέα αυτό και μαζί με τον αδελφό του Στέλιο έδωσαν νέα ώθηση στην εταιρία ARIMED που είχε ιδρύσει ο πατέρας τους και είναι από τις μεγαλύτερες και αρχαιότερες του είδους. Το

Με τον Πολιτειακό Βουλευτή της Ν. Υ. Ματθαίο Α. Μυρώνη

χαρακτηριστικό όμως της εταιρείας ήταν από την αρχή η φιλανθρωπία και δωρεάν προσφορά σε όσους είχαν την ανάγκη τους.

Σε περασμένα φύλλα του Περιοδικού μας είχαμε ασχοληθεί με τις αγαθοεργίες τους και ειδικά στην προσφορά τεχνητών μελών στα 13 παιδιά από την Σιέρα Λεόνε που ακρωτηριάστηκαν (θύματα του εμφυλίου πολέμου) και που

ο Διευθύνων Σύμβουλος της εταιρίας Ματθαίος Μυρώνης είχε βραβευθεί από την πόλη της Νέας Υόρκης με εύφημο μνεία.

Στις 12 Φεβρουαρίου 2002 επιβραβεύθηκε κι από το λαό εκλεγόμενος Πολιτειακός Βουλευτής Νέας Υόρκης, στο Staten Island.

Θεωρούμε υποχρέωσή μας να τον συγχαρούμε και δημόσια ευχόμενοι να είναι ένας επιτυχημένος Βουλευτής χρήσιμος για τον λαό που τον εξέλεξε και για την Ελληνική Ομογένεια.

Και σε ανώτερα.

Αγγελική Ρουφάκη

Γεννήθηκε στον Κάμπο της Χίου όπου και μεγάλωσε. Γονείς της ο Κων/τίνος και η Καλλιόπη Τσουχλή το γένος Τέττερη. Απόφοιτος του Γυμνασίου Θηλέων Χίου και της Αρσακείου Ακαδημίας δασκάλα πλέον, υπηρέτησε στην Αγγλία ως ιδιωτική εκπαιδευτικός και σε σχολεία της Χίου.

Το 1969 γνώρισε και παντρεύτηκε το Μανώλη Ρουφάκη από το Δαφνώνα που είχε έλθει διακοπές από την Αμερική όπου ζούσε.

Ακολούθησε τον άνδρα της στη Νέα Υόρκη και πολύ γρήγορα άρχισε να διδάσκει στα Ελληνόπουλα της Αμερικής τη γλώσσα των πατέρων τους.

Σήμερα είναι Διευθύντρια Ελληνικών στο ημερήσιο σχολείο (καθώς και το απογευματινό), της Κοινότητας του Τιμίου Σταυρού στο Μπρούκλιν.

Ο κος Νίκος Νικολιδάκης συντονιστής εκπαίδευσης του Ελληνικού Προξενείου Νέας Υόρκης παραδίδει το τιμητικό δίπλωμα στην κα Αγγελική Ρουφάκη

Στις 11 Απριλίου το Ελληνικό Κράτος βράβευσε μέσω του Συμβουλίου Αποδήμου Ελληνισμού 40 γυναίκες σε ολόκληρη την Αμερική για την προσφορά τους στον Ελληνισμό και την Ορθοδοξία. Μία απ' αυτές η κα Αγγελική Ρουφάκη (που έχει βραβευθεί επανειλημμένα από πολλούς φορείς).

Στο Terrace on the Park στο Queens, της Ν.Υ. από τις 6:00 το απόγευμα πολλοί ομογενείς ήλθαν να τιμήσουν τις Ελληνίδες αυτές που με αυταπάλη και εις βάρος της προσωπικής τους ζωής αγωνίζονται και συμβάλλουν τα μέγιστα, να κρατηθεί η φλόγα του Ελληνισμού αναμμένη.

Λυπούμαι ειλικρινά που στις ολιγοήμερες επισκέψεις μου στη Νέα Υόρκη δεν κατάφερα να επικοινωνήσω με τους ανθρώπους του «Κοραή» του οποίου παλιά ήμουν μέλος και αισθάνομαι την ανάγκη να απολογηθώ.

Βαγγέλης Ρουφάκης

Μιχάλης Κουλουρούδης

Γεννήθηκε στη Χίο και σε ηλικία 16 ετών έφυγε από το Δαφνώνα όπου ζούσε τα τελευταία χρόνια για την Αμερική.

Τα τελευταία 15 χρόνια ασχολείται με εξαγωγές Αμερικανικών προϊόντων σε διάφορες χώρες του κόσμου (και στην Ελλάδα φυσικά).

Διατηρούσε γραφείο για λίγα χρόνια στην 5η λεωφόρο του Μπρούκλιν και από το 1992 στο 1ο κτίριο του Παγκοσμίου Κέντρου Εμπορίου (World Trade Center) στο Manhattan στον 33ο όροφο.

Με το βραβείο στο χέρι και τον πρώην καθηγητή του ο οποίος πριν λίγο του απέδωσε το νέο Δίπλωμα του Ι. Π. Ε.

Στις 11 Σεπτεμβρίου το γραφείο ακολούθησε τη μοίρα του. Τυχερός ο Μιχάλης (είμαστε φίλοι από παιδιά και κουμπάροι) σώθηκε επειδή άργησε να πάει στη δουλειά, μα πιο τυχερή η γραμματέας του που (ευτυχώς) έλειπε για διακοπές στην Ελλάδα.

Από την επομένη άρχισε να οργανώνει προσωρινό γραφείο στο σπίτι του στο Μπρούκλιν όπου και παραμένει ακόμη, με τις όποιες δυσκολίες.

Στις 23 Μαΐου βραβεύθηκε από το Υπουργείο Εμπορείου και τον Κυβερνήτη της Ν. Υόρκης σαν πετυχημένος εξαγωγέας αμερικανικών προϊόντων. Επίσης παρέλαβε νέο Δίπλωμα από το Ινστιτούτο Παγκοσμίου Εμπορίου αφού το προηγούμενο ετάφη στα ερείπια.

Από το «ρετιρέ» του Πύργου στο World Trade Center, 1991

Η Πόλις

Είπες. «Θα πάγω σ' άλλη γη, σ' άλλη θάλασσα.
Μια πόλις άλλη θα βρεθεί καλύτερη απ' αυτή.
Κάθε προσπάθειά μου μια καταδίκη είναι γραφή
κι είν' η καρδιά μου –σα νεκρός– θαμμένη.
Ο νους μου ως πότε μες στον μαρασμόν αυτόν
θα μένει.
Όπου το μάτι μου γυρίσω, όπου κι αν δω
ερείπια της ζωής μου βλέπω εδώ,
Που τόσα χρόνια πέρασα και ρήμαξα και
χάλασα».

Καινούργιους τόπους δε θα βρεις, δε θα βρεις
άλλες θάλασσες.
Η Πόλις θα σε ακολουθεί. Στους δρόμους θα
γυρνάς στους ίδιους. Και στες γειτονιές τες ίδιες
θα γερνάς.
Και μες στα ίδια σπίτια αυτά θ' ασπρίζεις.
Πάντα στην πόλη αυτή θα φθάνεις. Για τα αλλού
–μην ελπίζεις–
δεν έχει πλοίο για σε, δεν έχει οδό.
Έτσι που τη ζωή σου ρήμαξες εδώ
στην κόχη τούτη την μικρή, σ όλη τη γη την
χάλασες.

Κ. Π. Καβάφης

Από Δαφνούσικο πικνίκ στο Long Island γύρω στο 1980

Με τον Πρόεδρο της Νεολαίας
Δαφνουσίων Αμερικής Νίκο Α. Λεονάρδο

Ομηρική Ακαδημία

Η Ομηρική Ακαδημία που εδώ και 6 χρόνια λειτουργεί στο νησί μας ξεκινάει τις εργασίες της στις 12 Ιουλίου από Αθήνα και συνεχίζει στη Χίο από 14 ως τις 21 του ίδιου μήνα.

Το Περιοδικό μας στηρίζει ποικιλοτρόπως την Ομηρική Ακαδημία και όπως κάθε χρόνο παραθέτει αποχαιρετιστήριο δείπνο το Σάββατο 20 Ιουλίου προς τιμή των διαπρεπών ξένων καθηγητών και φοιτητών καθώς και των Ελλήνων συνεργατών της.

(Δεν παίρνουμε χρηματοδοτήσεις, ούτε αποβλέπουμε σε κάποιες που θα πάρουμε σκύβοντας το κεφάλι και συμμετέχοντας σε αδιαφανείς διαδικασίες. Υπηρετούμε μόνο αυτό που πιστεύουμε χωρίς να υπολογίζουμε κόπο και κόστος).

Αξίζει οι φορείς να στηρίξουν δυναμικά αυτή την κίνηση που δικαίως χαρακτηρίζεται ως το μέγιστο πολιτιστικό γεγονός στο νησί μας.

Στους πραγματικούς εργάτες της Ακαδημίας ευχόμαστε καλό κουράγιο και καλή επιτυχία που προσωπικά (παρά τις δυσκολίες), θεωρώ

Νοσταλγικό

Σου ἔχω στρωμένα στην καρδιά
της θαλπωρής κλινάρι
κι ἔλα να κοιμηθείς·
ν' αποκουμπίσεις πλάι μας,
της ζεστασιάς τη χάρη
κοντά μας να γευθείς.

Γίνου πουλί και πέταξε
λευκό περιστεράκι
στο σπίτι μας να ρτεις·
στη γλάστρα μας γενού ανθός
να χύνω σου νεράκι
να πεις να δροσιστείς.

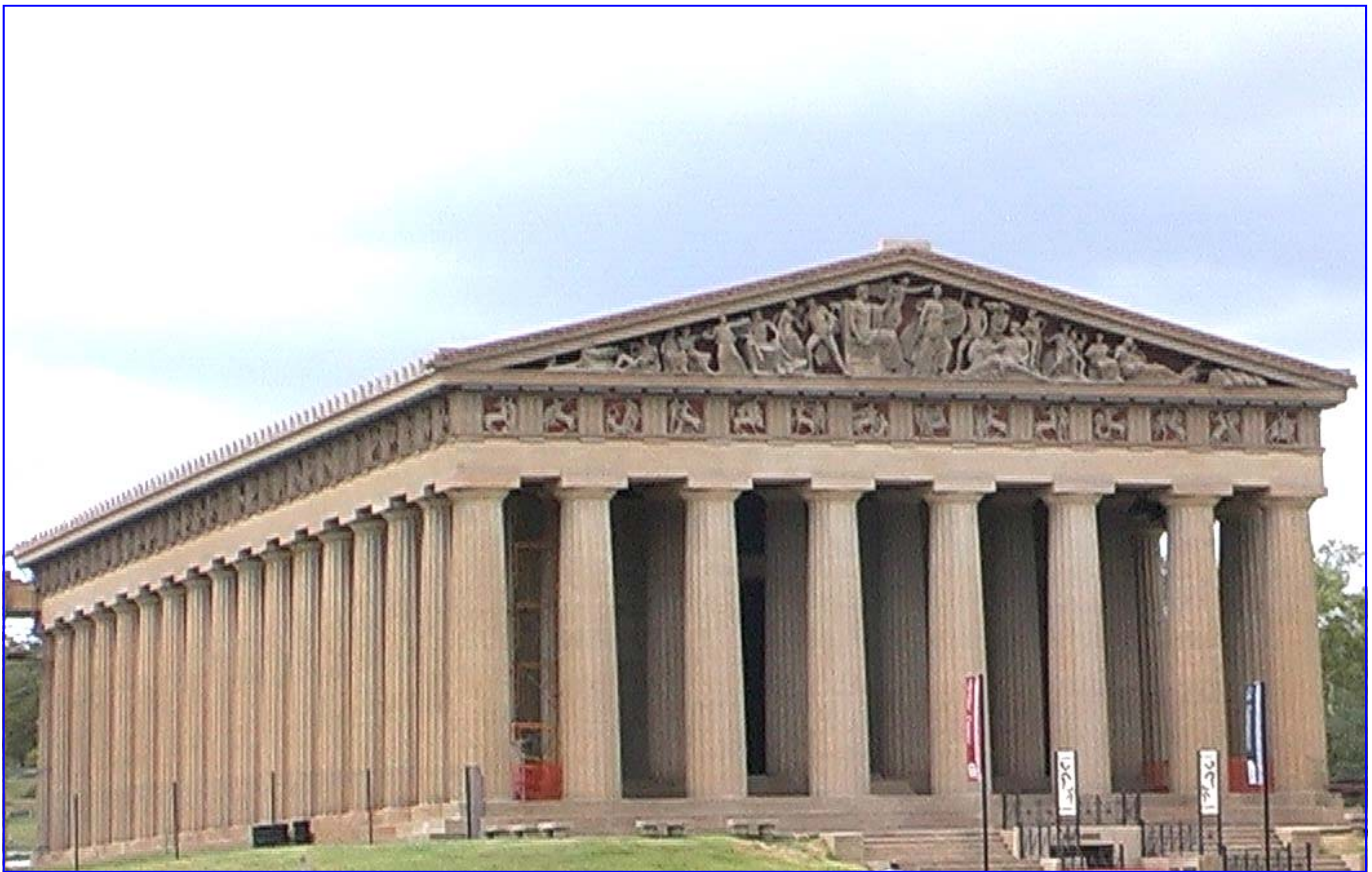
Γλυκιά θωριά, σε καρτερεί
του σπιτικού το πνεύμα
στην πόρτα να φανείς·
καβάλα πα στον άνεμο
με του ηλιού το γέρμα,
αχτίνα ροδαυγής.

Χίλια φιλάκια στέλλω σου,
δε στάδωκεν αγέρας
οπούρχεται γοργά;
Δε σου ἔπε χαιρετίσματα
το μούχρωμα της μέρας
πολλά και ακριβά;

«Οι αγάπες μου»
Ευαγγελία Γ. Κουτσοδόντη

Από το περυσινό δείπνο που η «Δάφνη» παρέθεσε
για την Ομηρική Ακαδημία στην Παφυλίδα του Δαφνώνα

Όχι! Δεν είναι ο Παρθενώνας των Αθηνών

Είναι το αντίγραφο του που έκαναν οι Αμερικανοί του Nashville Tennessee, στην Παγκόσμια Έκθεση του 1898. Στέκει εκεί ολόκληρο με τα μάρμαρα στη θέση τους και το επισκέπτονται χιλιάδες τουρίστες. Στο εσωτερικό του υπάρχει το άγαλμα της Αθηνάς που εικονίζεται δίπλα (Φωτογραφ. Μ. Κουλουρούδη). Αφιερώνουμε την εικόνα του Παρθενώνα στους υπεύθυνους του Βρετανικού Μουσείου γιατί υποψιάζομαι ότι δεν τον έχουν δει ολόκληρο ούτε σε φωτογραφία. Αν τον είχαν δει δεν θα φερόταν τόσο αδιάλλακτα ακόμη και στους Άγγλους Πολιτικούς και Πολίτες που αντιδρούν στη «ξεροκεφαλιά τους» και ίσως συζητούσαν για επιστροφή των «Ελγινείων». Την Αθηνά την αφιερώνω σε αυτούς που εκπροσωπούν (!) τα Πολιτιστικά Σωματεία του νησιού μας (Σικιλιά 22-6).

Λίγη σκέψη, ανιδιοτέλεια, δημοκρατία και ισότητα είναι στοιχεία απαραίτητα ειδικά στο χώρο του πολιτισμού που όλοι θέλουμε να λέμε ότι υπηρετούμε.

Και σε κάποιους ματαιόδοξους υπερόπτες που θέλουν να ξέρουν ποιοι μπαίνουν στους «χώρους που εποπτεύουν» λέτε και είναι κληρονομιά ή ιδιοκτησία τους, ξεχνώντας πως σε λίγους μήνες έχουμε δημοτικές εκλογές και θα «πάρουν πόδι» (ελπίζουμε), τι να πω;

Βαγγέλης Ρουφάκης

Αγαπητέ κύριε Ρουφάκη

Με μεγάλη χαρά και ικανοποίηση κρατώ στα χέρια μου μία ακόμη απόδειξη της παραγωγικής αγάπης σας προς τον πολιτισμό και τους Χιώτες καλλιτέχνες.

Η ποίηση ανέκαθεν αποτελούσε για μένα μια πηγή ανεξάντλητης έμπνευσης και αγγίζει ευαίσθητες πτυχές του χαρακτήρα μου.

Σας συγχαίρω θερμά για την πρωτοβουλία της έκδοσης των ποιημάτων του εξαιρετού Κώστα Αμπανούδη και εύχομαι επιτυχία στο έργο σας.

Με εκτίμηση
Πέτρος Παντελάρας
Δήμαρχος Χίου

*

Κύριε Ρουφάκη

Για την αποστολή εκ μέρους σας της νέας έκδοσης του κ. Κώστα Αμπανούδη «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια» θερμά σας ευχαριστώ.

Ο Δήμαρχος Μαστιχοχώρων
Ευάγγελος Ατσάλης

*

Ευχαριστώ πολύ για την ποιητική συλλογή «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια του κ. Κώστα Αμπανούδη που μου στείλατε.

Του εύχομαι πάντα επιτυχίες και θερμά συγχαρητήρια

Με εκτίμηση
Ο Αντιδήμαρχος Χίου
Κοσμάς Αβραμίδης

*

Αγαπητέ κύριε Ρουφάκη

Θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε αλλά και να σας συγχαρούμε για την έκδοση της ποιητικής συλλογής του Κώστα Αμπανούδη «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια». Χωρίς τη δική σας καθ' ολοκληρίαν εκδοτική συμβολή αυτή η αρμαθιά της ποιητικής δημιουργίας θα αργούσε να έλθει στη δημοσιότητα.

Ο Κώστας Αμπανούδης είναι ένας δόκιμος ποιητής αλλά ταυτόχρονα και ένα αξιόλογο στοιχείο στα τοπικά πολιτιστικά δρώμενα. Χαμηλών τόνων και άριστος συνεργάτης, του αξίζει κάθε τιμή και συνδρομή στη λογοτεχνική ανοδική του πορεία.

Ο Φιλοτεχνικός σας ευχαριστεί γιατί εντελώς ανιδιοτελώς προσφέρατε μίαν οφειλομένη παρουσίαση στον επί δεκαετίες εκλεκτόν και ακάματον εργάτην του πολιτιστικού του έργου

Με εξαιρετική εκτίμηση
Γιάννης Καράλης
Πρόεδρος Φιλοτεχνικού Ομίλου Χίου

*

Αγαπητέ κύριε Ρουφάκη

Τύχη αγαθή με ευνόησε και έτσι προ ημερών ήλθαμε σε προσωπική γνωριμία. Μιλήσαμε αρκετά επί παντός επιστητού και μη.

Κατόπιν της πρώτης μας εκείνης γνωριμίας-επικοινωνίας, δύναμαι μετά βεβαιότητας να σας κατατάξω εις τους πνευματικούς ανθρώπους της Χίου.

Και το συμπέρασμά μου αυτό, δεν ανάγεται σε βεβαιωμένη ή πρόμιον κρίσιν μου.

Σας εξετίμησα πρώτον σαν άνθρωπον με ευγενέστατα χαρίσματα καλής συμπεριφοράς. Ομοίως, δια τον ζήλον σας προς πολυμάθειαν, καθώς και δια την επιμονήν σας περί των εκδόσεων του περιοδικού «Δάφνη», υπέρ του οποίου καταβάλλετε άοκνες προσπάθειες, δια να το παρουσιάζετε με σημαντικήν ομολογώ επιτυχίαν.

Στο έργον σας αυτό, γνωρίζω πως η όλη δουλειά περνά από τα χέρια σας, από την σύνταξιν και την σελιδοποίησιν, μέχρι την εκτύπωσιν και την διανομήν, δίνοντας τον καλλίτερον εαυτόν σας στον επιμελημένον και πλήρως θαυμάσια οργανωμένον χώρον του γραφείου σας, στον Δαφνώνα.

Τα αποτελέσματα αυτής της προσπάθειας που καταβάλλετε, τέρπουν και σας ευφραίνουν την ψυχήν.

Τα αυτά βέβαια συναισθήματα καταλαμβάνουν και τον αναγνώστην της «Δάφνης». Όχι μόνον ένεκα των περιεχομένων, αλλά και λόγω της προσεγμένης παρουσιάσεως του Περιοδικού.

Δεν έχω λοιπόν παρά να σας συγχαρώ πλειστάκις, ευχόμενη υγείαν, δύναμιν και θάρρος στην όλην σας επιτυχημένην προσπάθειαν και το υψηλό πολιτιστικό και πνευματικό σας εγχείρημα.

Μετά τιμής και εκτιμήσεως
Ευαγγελία Γ. Κουτσοδόντη

*

Καλημέρα.

Πήρα το βιβλίο «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια», το ρούφηξα μια φορά και το ξαναδιάβασα άλλη μια, έτσι χωρίς να καταλάβω το γιατί, με γέμισε τόση χαρά.

Χίλια ευχαριστώ στον ποιητή και σε σένα.

Εύχομαι επιτυχία στις άοκνες προσπάθειάς σου.

Φιλικώτατα
Μίμης Θεοφιλίδης

*

Ελληνικής Περιηγητικής Λέσχης Χίου

Κύριοι

Σας συγχαίρουμε για τη μέχρι σήμερα πλούσια δράση σας και σας ευχαριστούμε θερμά για την αποστολή του βιβλίου που εκδόσατε «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια» του ποιητή Κώστα Αμπανούδη.

Ευχόμενοι να συνεχίσετε την εκδοτική προσπάθειά σας, διατελούμε

Με εκτίμηση
Για το Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος Η Ειδικός Γραμματέας
Αριστείδης Τσικνής Ανθ. Μπουγδάνου-Αναδιώτη

Κύριε Ρουφάκη

Δεχθείτε τις θερμότερες ευχαριστίες μας για την αποστολή της ποιητικής συλλογής του Κώστα Αμπανούδη «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια» με το οποίο εμπλουτίστηκε η βιβλιοθήκη του σχολείου μας. Είναι ιδιαίτερα σημαντική η προσπάθεια που κάνετε στον τομέα του πολιτισμού και μακάρι να υπήρχαν περισσότεροι μιμητές του έργου σας. Η ζωή μας τότε θα είχε πιο πολύ χρώμα.

Σας ευχόμαστε καλό κουράγιο και κάθε επιτυχία.

Με εκτίμηση

Η Διευθύντρια του Γυμνασίου Καλλιμασιάς
Ειρήνη Πουλερέ

*

Ευχαριστούμε πολύ για την ευγενική προσφορά της νέας ποιητικής συλλογής του Κώστα Αμπανούδη. Η καλαισθητή έκδοση του βιβλίου τιμά το δραστήριο οργανισμό σας.

Για το 2ο Γυμνάσιο Χίου

Ο Διευθυντής

Νίκος Στουπάκης

*

Εκπολιτιστικός και Μορφωτικός Σύλλογος
Λιβαδίων Χίου

«Ο Γεώργιος Βούρος»

Αγαπητέ μας κ. Ρουφάκη

Σας συγχαίρουμε για το νέο βιβλίο των εκδόσεων του Περιοδικού «Δάφνη» «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια» του Κώστα Αμπανούδη, το οποίο εσείς επιμεληθήκατε με περισσή καλαισθησία και σας ευχαριστούμε που εμπλουτίσατε τη βιβλιοθήκη μας με ένα αντίτυπο.

Για το Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος

Λ. Αμπελιώτης

Η Γραμματέας

Μ. Τσούρου

*

Αγαπητέ κύριε Ρουφάκη

Με χαρά επήρα στα χέρια μου την τόσο προσεγμένη έκδοση της ποιητικής συλλογής του Κώστα Αμπανούδη «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια».

Σας ευχαριστούμε που μας τιμήσατε κι εγώ και η μητέρα μου, η οποία όμως δε θα σας γράψει, λόγω της τόσο πρόσφατης απώλειας του αγαπημένου μας πατέρα.

Το να σας πούμε συγχαρητήρια για τις άοκνες προσπάθειες που συνεχώς καταβάλετε για την προβολή της κουλτούρας, της πνευματικής ζωής και των Χίων δημιουργών, θα είναι πολύ λίγο.

Μόνο ένας καταξιωμένος και αυτάρκης άνθρωπος μπορεί να καταπιάνεται και να επιβάλλει τις απόψεις του και τις επιλογές που κάνει πάνω στις δουλειές των εργατών του λόγου και του πνεύματος και να τις καταξιώνει παρουσιάζοντάς τις άρτια και σφαιρικά.

Μακάρι αυτή σας η προσφορά να βρει μιμητές, αφού τόσα και τόσα ταλέντα αβοήθητα και χωρίς ευκαιρίες μένουν στην αφάνεια.

Θερμά συγχαρητήρια και στην όντως δυνατή πένα του Κώστα, που η τόσο αισθητική γραφή του εξακο-

λουθεί να μας συγκινεί και να μας προβληματίζει συγχρόνως σε κάθε του εμφάνιση.

Και στη δημιουργό του εξωφύλλου επίσης μπράβο.

Σας βεβαιώνουμε πως με λαχτάρα θα περιμένουμε κι άλλα τέτοια ακριβά πονήματα και πρωτοβουλίες σας που πάντοτε θα μας κάνουν να καμαρώνουμε και θα τις χειροκροτούμε με θαυμασμό.

Φιλικότατα

Αγγελική Συρρή-Στεφανίδου

*

Αγαπητέ κύριε Ρουφάκη

Έλαβα χθες το βιβλίο του Κώστα Αμπανούδη με τα πολύ όμορφα ποιήματά του και σας ευχαριστώ.

Σας βλέπω πάντα πολυάσχολο με τα διάφορα ενδιαφέροντα που σας γεμίζουν τη ζωή.

Σας στέλλω την συνδρομή του περιοδικού και σας εύχομαι υγεία και δύναμη όλο τον υπόλοιπο χρόνο.

Με εκτίμηση

Ελένη Μάγκου

*

Θέλω να σας ευχαριστήσω θερμά για την αποστολή σε μένα του υπέροχου «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια». Εύχομαι δύναμη και κουράγιο για συνέχεια.

Στρατής Τσουλέλης

Μυτιλήνη

*

Ένωση Ομογενών Χίου

Θα θέλαμε να σας ευχαριστήσουμε για την αποστολή της ποιητικής συλλογής «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια» του Κώστα Αμπανούδη.

Σας ευχόμαστε καλές επιτυχίες στις προσπάθειές σας.

Με ιδιαίτερη εκτίμηση

Για το Δ.Σ.

Ο Πρόεδρος

Μιχάλης Ψώρας

Η Γεν. Γραμματέας

Ισαβέλλα Α. Μπουρνιά

*

Κύριε Βαγγέλη

Συγχαρητήρια –όντως– αξίζουν στη «Δάφνη» για την πρωτοβουλία της να εκδώσει την ποιητική συλλογή του Κώστα Αμπανούδη «Πετροχελίδονα και Ηλιοστάσια».

Σας ευχαριστώ που πάντοτε με ενθουμείσθε

Με ιδιαίτερη εκτίμηση

Γεώργιος Φ. Παπαδόπουλος

*

Πολλές επιστολές με συγχαρητήρια και ευχαριστίες υπάρχουν ακόμη από ιδιώτες, βιβλιοθήκες κ.α.

Για να δημοσιευθούν όλες είναι αδύνατο λόγω έλλειψης χώρου. Σας ευχαριστούμε όλους για τα καλά σας λόγια στις επιστολές, στα τηλεφωνήματα, καθώς και στις προσωπικές επαφές.

Θερμά ευχαριστώ τους καλούς φίλους Κώστα Αμπανούδη που με την ποιήσή του εξασφάλισε μια ακόμη επιτυχία στη «Δάφνη», την Τίνα Καραχάλιου για το ωραίο εξώφυλλο και τους υπεύθυνους στο τυπογραφείο «Έντυπο» για την προσεγμένη δουλειά.

Βαγγέλης Ρουφάκης

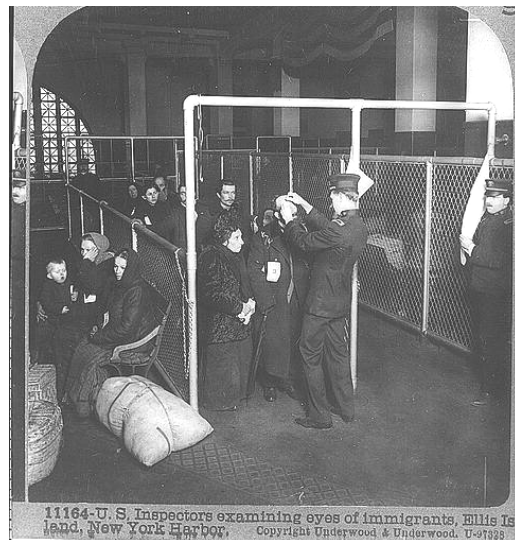
Γνωρίζετε ότι...

Το Ellis Island (φωτογραφία εξωφύλλου) είναι ένα μικρό νησάκι στην είσοδο του λιμανιού της Νέας Υόρκης;

Ότι από εκεί περνούσαν οι μετανάστες όλων των εθνικοτήτων που ονειρευόταν να εισέλθουν στον αμερικανικό παράδεισο, για ιατρικές και άλλες εξετάσεις;

Ενώ οι περισσότεροι έπαιρναν άδεια παραμονής υπήρχαν αρκετοί που επειδή κρινόταν επικίνδυνοι για την δημόσια υγεία ή αρκετά φτωχοί που θα ήταν βάρος στο αμερικανικό κράτος έμεναν στα κρατητήρια ως την ημέρα που θα ξανάμπαιναν στο καράβι της επιστροφής;

Στο νησί υπήρχε τριώροφο κτιριακό συγκρότημα που σήμερα αναπαλαιώθηκε και λειτουργεί ως μουσείο για να θυμίζει στις επόμενες γενιές τι πέρασαν αυτοί που σήμερα αποτελούν το πολύχρωμο μωσαϊκό της αμερικανικής συμπολιτείας;

Αμερικανοί ελεγκτές, εξετάζουν τα μάτια των μεταναστών στο Ellis Island

Περιεχόμενα

Έλληνες της Αμερικής	Αγγελικής Τσούγλη-Ρουφάκη	2
Βοηθήστε μας		2
Ένα ταξίδι στην Αμερική	Βαγγέλη Ρουφάκη	3
Οι πρώτες μέρες		4
Η Βάφτιση		4
Πάσχα		5
Στο Σύλλογο Δαφνουσίων		5
Η Παρέλαση		6
Το Μνημόσυνο		7
Ρωμανός ο Μελωδός		8
Αργοναυτική	Γέλucas	8
Η Πλάκα	Εμ. Κασσώτη	9
Οι Χιώτες στην Αμερική πριν το 1900	Δημήτρη Μελαχροινούδη	10
Δημοσιεύθηκαν...	Δ.Μ.	13
Χιώτικο πικνίκ στο Terrace View Park της Νέας Ιερσέης, 1943		14
Καλό Ταξίδι Μπάρμπα Τάμη	Γιάννη Μιχαλάκη	16
Πάλι στην κορυφή ο Π. Ο. ΔΑΦΝΗ		19
Χιώτες που μας κάνουν Περήφανους	Βαγγέλη Ρουφάκη	20
Η Πόλις	Κ. Π. Καβάφης	21
Νοσταλγικό	Ευαγγελία Γ. Κουτσοδόντη	22
Ομηρική Ακαδημία	Βαγγέλη Ρουφάκη	22
Όχι δεν είναι ο Παρθενώνας των Αθηνών	Βαγγέλης Ρουφάκης	23
Γράμματα από τους αναγνώστες μας		24
Γνωρίζετε ότι...		26
Περιεχόμενα		26
11η Σεπτεμβρίου 2001	Αγγελική Συρρή-Στεφανίδου	27

11η Σεπτεμβρίου 2001

2ο Βραβείο Διεθνούς Ένωσης Ελλήνων Λογοτεχνών (22-3-2002)

Τούτη την ώρα τι να πει ο ποιητής;
Εκείνος εγεννήθηκε να τραγουδεί την ομορφιά και την αγάπη.
Την ομορφιά της πλάσης και του πνεύματος
και την αγάπη που Θεό τη λένε!
Όμως την ώρα τούτη που του ολέθρου η φρίκη
την ομορφάδα της ζωής σ' ερείπια τη σωριάζει,
τούτη την ώρα, που του μίσους η άθλια μορφή
σκεπάζει τον πλανήτη και του κόβει την ανάσα,
τούτη την ώρα, πες μου, τι σ' απόμεινε να κάμεις ποιητή
απάνω στις οργής του Θεού τ' αποκαΐδια
και πίσω απ' της ρομφαίας του κακού τα πρακτικά;
Εσύ, που το υπέρτατο υμνείς και τ' αγαθό δοξάζεις,
τον άναρχο το λόγο πλάθεις σαν παρηγοριά,
τη φαντασία ζωγραφίζεις και μας τη χαρίζεις
και αφυπνίζεις τα μεγάλα ιδανικά και τις ιδέες,
τώρα θ' αδιαφορήσεις, θα αφορίσεις για να εκδικηθείς;
Μα...εγώ,
θρηνώντας, μνημονεύοντας κι ελπίζοντας,
ετούτα τα συντρίμια θα τα σκεπάσω με λουλούδια,
στίχους θα ρίξω στο χαμό για να τον κυνηγήσουν,
κάτω από γράμματα και συλλαβές, το φόβο θα κλειδώσω
και λέξεις θα ταιριάσω πιο όμορφες, πιο δυνατές,
από τα σίδερα τα φονικά και τα εργαλεία του πόνου.
Κι εδώ, που ο κόσμος εγονάτισε για να παραδοθεί
στου εωσφόρου τις βουλές, στου χάρου το δρεπάνι,
εγώ, περίτεχνα θα ξαναχτίσω, δίδυμη και τετράδυμη,
την ομορφιά και την αγάπη!

Αγγελική Συρρή-Στεφανίδου

THE LAND ON WHICH THIS BUILDING STANDS WAS GIVEN IN 1823 BY ITS OWNERS, GENERAL ASHABEL W. RILEY AND COLONEL JOSIAH BISSELL, JR., TO PROVIDE THE FIRST \$200 OF A SUBSTANTIAL FUND RAISED BY ROCHESTER CITIZENS TO AID THE GREEK NATION IN ITS HISTORIC STRUGGLE FOR INDEPENDENCE.

TO COMMEMORATE THAT ACT THE CITY FATHERS NAMED THIS STREET FOR THE GREEK ISLAND OF "SCIO" (XIOS).

TODAY, AS GREECE FIGHTS ONCE MORE, NOT ONLY FOR HER OWN INDEPENDENCE, BUT FOR THE LIBERTIES AND IDEALS OF ALL FREEDOM-LOVING PEOPLES, THE GREEK COMMUNITY OF ROCHESTER, NEW YORK, IN APPRECIATION OF THAT HELP OF YEARS GONE BY, OF ROCHESTER'S CONTINUED INTEREST IN THE WELFARE OF GREECE, AND OF THE FINANCIAL ASSISTANCE AND MORAL SUPPORT NOW GIVEN TO RELIEVE THE SUFFERING AGAIN CAUSED BY RUTHLESS AGGRESSORS DEDICATES THIS TABLET ON THE 126TH ANNIVERSARY OF THE GREEK WAR OF INDEPENDENCE.

• MARCH 25, 1941 •